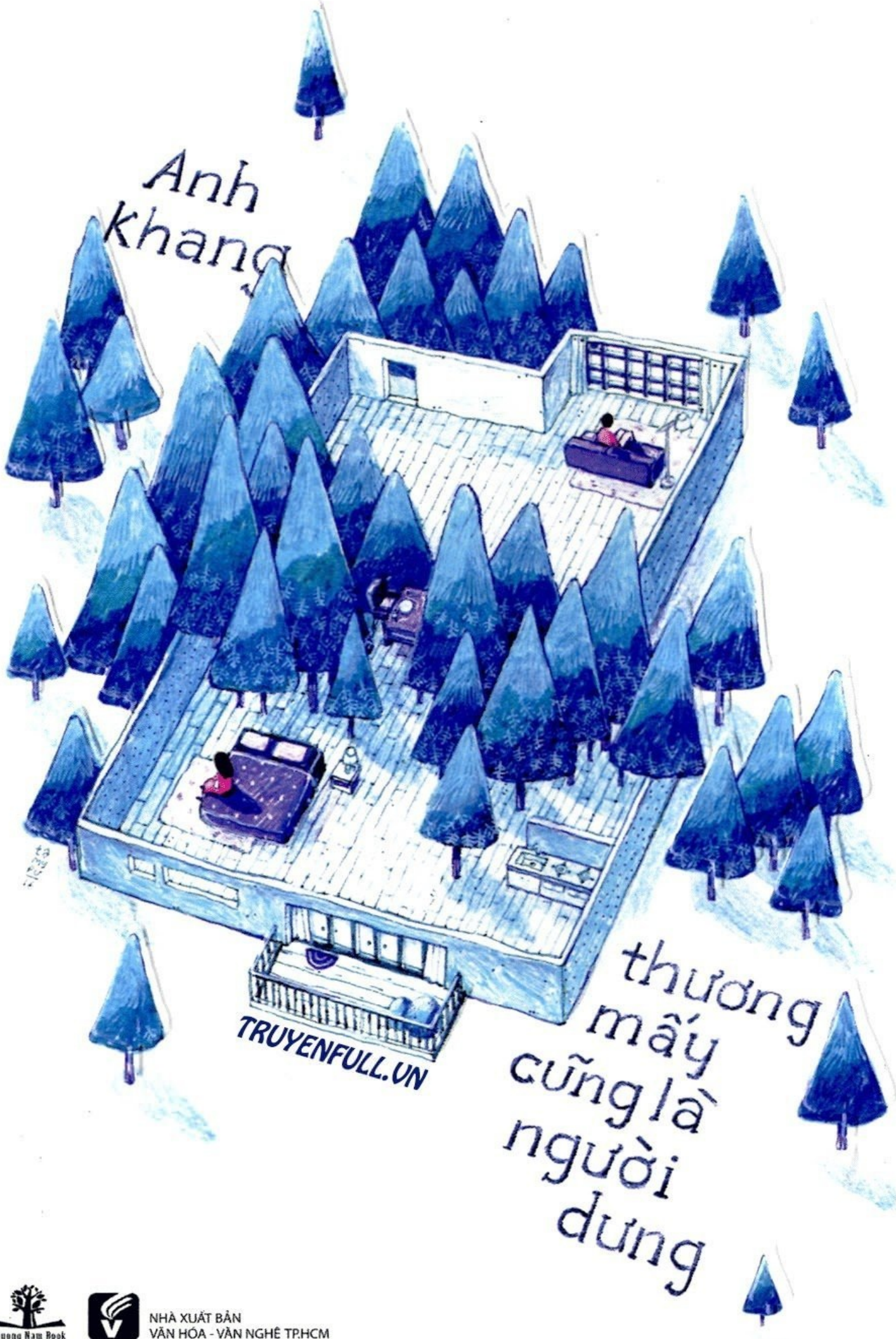

Anh
Khang

thương
mấy
cũng là
người
dung

TRUYENFULL.UN

Mục Lục

Giới thiệu

Chương 1: Đôi dòng

Chương 2: Quen để rồi quên

Chương 3: Tận cùng mối quan hệ

Chương 4: Ái ân ta có ngân này mà thôi

Chương 5: Đôi lúc phải cảm ơn những lặng thinh

Chương 6: Xem như bằng không

Chương 7: Tưởng đau rồi cũng qua mau

Chương 8: Thương

Chương 9: Nỗi đau này là nỗi đau chung

Chương 10: Tội mình luôn còn lại ngày xưa

Chương 11: Ngày vui năm ấy

Chương 12: Không có tựa đề

Chương 13: Không phải anh thì không là ai khác

Chương 14: Chuyện con gà quên đeo đồng hồ

Chương 15: Nhân trường hợp cơn sốt sách tô màu

Chương 16: Không Tựa đề

Chương 17: Ở lưng chừng dừng dừng

Chương 18: Thanh xuân ai chẳng yêu lắm

Chương 19: Chuyện ba người

Chương 20: Yêu một bản sao

Chương 21: Những lỗi lầm tinh khôi

Chương 22: Người dung vĩnh viễn

Chương 23: Tình cảm cũng là một khiếp nạn

Chương 24: Vì không có, nên luôn còn

Chương 25: Bởi quên nhau chưa bao giờ là điều dễ dàng

Giới thiệu Thương Mấy Cũng Là Người Dưng

"Thương mấy cũng là người dung" là cuốn sách thứ năm của Anh Khang. Đến nay cuốn sách đã tiêu thụ được hơn 100.000 bản. Cả cuốn sách giống như là những chặng đường lớn lên cùng thế hệ trẻ 8x, 9x.

trong những ngày tủi thân nhất của thanh xuân mình. Cái quãng đời đã bước qua đủ nhiều cuộc yêu để tự thấy mình không còn dư dả tuổi trẻ, niềm tin và tình thương để phung phí; thành ra chỉ muốn nắm thật chặt bàn tay của người bên cạnh, bình bình đạm đạm đi đến cuối. Nhưng thế sự tuyệt đối khó toại lòng người, và chân tình ở đời hiếm khi buộc ràng trong khái niệm vĩnh viễn như mình mong đợi. Bởi nên, mọi tủi buồn của tuổi trẻ, chung quy cũng vì hai chữ hết yêu”.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1: Đôi dòng

Tôi viết *Thương mấy cũng là người dung* trong những ngày tủi thân cùng cực nhất của thanh xuân mình. Cái quãng đời đã bước qua đủ nhiều cuộc yêu để tự thấy mình không còn dư dả tuổi trẻ, niềm tin và tình thương để phung phí; thành ra chỉ muốn nắm thật chặt bàn tay của người bên cạnh, bình bình đạm đạm đi đến cuối nhưng thế sự tuyệt đối khó toại lòng người, và chân tình ở đời hiếm khi buộc ràng trong khái niệm "vĩnh viễn" như mình mong đợi. Bởi nên, mọi tủi buồn của tuổi trẻ, chung quy cũng vì hai chữ "hết yêu".

Chớp mắt đã thành chuyện cũ. Quay lưng đã là người xưa. Duyên phận, cuối cùng cũng như vàng dương lúc chiều tà, nấn ná cách mấy cũng không thể cản nổi vận mệnh phải lặn về Tây.

Chúng ta đã khép lại cuộc yêu này. Dù nhẹ nhàng. Dù bão nổi. Thì vẫn là chuyện qua rồi. Dĩ vãng có bao giờ sống lại. Quá khứ đã là nước đổ khó thu. Chúng ta còn lựa chọn nào khác ngoại trừ gọi nhau hai tiếng "người dung"?

Thứ tâm trạng ấy quả thật không hề dễ chịu. Những câu hỏi tại sao cứ chực tràn như lũ tràn thác đổ. Tại sao lại lìa bỏ? Tại sao nữ lãng quên? Tại sao xưa thương nhiều mà giờ ra chiều xa lạ? Tại sao người không còn duy nhất yêu ta?...

Hỏi đã đời, rồi cũng có ai trả lời mình đâu? Nên đành tự trấn an lòng:
Thương mấy cũng là người dung!

Chẳng phải thế sao? Trước lúc chúng ta từng có với nhau những gì gọi là kỷ niệm, tụi mình cũng chỉ là hai người dung điếm nhiên băng qua đoạn đời nhau. Và khi cuộc yêu này đã khép lại xong xuôi phận sự, chúng ta trở về thân phận cũ trước đó của mình. Đơn giản thế mà sao cứ chấp nhất so đo?

Dẫu gì cũng chỉ là một danh xưng, một tên gọi. Cái quan trọng hơn cả vẫn là hiểu ra, tình thương dành cho một người dung xa lạ, ngay từ đầu đã định sẵn là hoang phí bất khả vãn hồi. Người dung thôi mà, sao lại cưỡng cầu họ phải có trách nhiệm với thương nhớ yêu ái của bạn dành trao cho. Người dung thôi mà, có thương nhiều bao nhiêu cũng đâu thể xoay chiều sự thật hiển nhiên ở đời rằng, máu thịt ruột ra còn chưa chắc sống đời với nhau, huống hồ là người dung nước lã. Người dung thôi mà, nên là còn có thể làm gì hơn ngoài tự nhủ "mà thôi...".

Nên nhớ, chân ái bất khả cầu là như vậy đó!

Nhưng tình cảm vẫn luôn là một thứ lỗi lầm tinh khôi và hoàn toàn cam tâm của tuổi trẻ. Thế nên bất kể bao lần sai, bao lần tổn hại chính lòng mình, thì chúng ta vẫn bất chấp yêu và bất hối tiếc!

Và đâu có phải tự ủi an lòng mình "Thương mấy cũng là người dung" bao nhiêu lần chẳng nữa, chúng ta rồi cũng sẽ thương. Còn thương.

Nhiều như đã từng!

A.K - 2016

Chương 2: Quen để rồi quên

Người ta thường bảo, lãng quên cũng là một dạng thức của hạnh phúc. Bởi chỉ khi chúng ta chấp nhận buông tay với quá khứ và cam tâm tình nguyện bước tới phía trước không một lần ngoảnh lại phía sau, thì khi ấy, hạnh phúc mới thực sự mỉm cười. Cũ đi mới tới. Đạo lý đơn giản đó, âu là ai lớn rồi cũng phải hiểu.

Nhưng có thật sự đúng là vậy không?

Tôi và người thương chia tay. Như bao câu chuyện xúc nổi của tuổi trẻ. Lý do chẳng có gì to tát ngoại trừ hai chữ "giận nhau". Chỉ vậy thôi. Là buông tay, là từ bỏ, là nhân danh "tự do cho nhau" để mỗi đứa rời đi về những khung trời khác.

Và quên-như-chưa-bao-giờ-quen.

Đôi lúc giật mình trong một sát-na mỏng manh giao nhau của quên - nhớ chập chùng, tôi tự hỏi: Vậy rốt cục những người yêu nhau gặp nhau, quen nhau, thương nhau để làm gì, khi mà tất cả rồi cũng quy về một chữ duy nhất là "Quên"?

Nếu duyên số đã buộc chúng ta phải chia rời, thì ngay từ đầu, tại sao cũng chính duyên số dẫn lối cho tụi mình biết tới nhau?

Chẳng phải là một sự hoài công và uổng phí tư hồng hay sao?

Và chưa kể còn rất... chóng mặt! Vì chúng ta cứ phải quanh đi quẩn lại trong cái vòng tròn khép kín điểm đầu điểm cuối giống hệt nhau: Quen rồi Quên, Thương rồi Lạ, mới đó còn thân gần mà bước thêm một bước là người dung nước lã, thiết tha trở thành xót xa.

Như thể phận sự chúng ta trong tình yêu này chỉ gói gọn nhiều đó. Có chăng cầu cũng chẳng thể níu dài một tình cảm đã được định sẵn chỉ ngắn ngủi vừa một bàn tay.

Thế là hết Quen.

Và chuyển sang Quên.

Nhưng liệu có hạnh phúc hơn như người ta vẫn nói? Hay cuối cùng, lãng quên cũng là một thứ hư cấu hảo huyền? Ai cũng huênh hoang nói tới bằng giọng điệu cao ngạo đĩnh ninh, nhưng thực chất, chưa từng có người chứng kiến tận mắt cái gọi là "lãng quên".

Vì thật ra, làm gì có thể quên?! Làm gì có thể hạnh phúc hơn nếu như cái người-từng-quen kia vẫn luôn là một phần đời không thể thoái thác của chính mình?!

Chẳng có khái niệm quên nhau. Chỉ có khái niệm gặp lại nhau mà không còn cảm thấy đau lòng.

Nên là xin đừng đổ lỗi cho "chữ Quen liền với chữ Quên một vắn". Đừng bắt em phải quên một người từng thương, cũng như đừng bắt anh phải quen một người mới khác để quên đi một ai đó cũ xưa.

Tình cảm, không bao giờ có thể lý giải và phân tách rạch ròi. Là nhớ hay quên? Là ngày cũ hay phía mới? Là giả ý hay chân tình? Chúng ta đều khó lòng thấu hết.

Chỉ khi trải qua trọn vẹn thăng trầm phức cảm của những người yêu nhau, chúng ta mới biết đâu thật là bình yên cho lòng mình nương náu, và đâu là bình địa cho tim yêu chẳng thể quay đầu hồi sinh.

Và dẫu kết quả ra sao, mong rằng chúng ta cũng không phải chua chát thờ dãi "Quen chi rồi Quên?". Bởi dù có quen có quên, có yêu thương làm đường hay chẳng tròn duyên nợ thì ít nhiều, chẳng phải chúng ta vẫn-đã-từng-được-yêu đó sao?

Vậy nên hãy cứ an nhủ lòng, lãng quên cũng là một trạng thái của hạnh phúc và cô đơn biết đâu lại là dạng thức cuối cùng của sự viên mãn.

Thôi đừng yêu nữa! Buồn tênh...

Chữ Quen liền với chữ Quên một vắn.

Chương 3: Tận cùng mối quan hệ

Có một giai đoạn sau cuộc chia tay, tôi không còn muốn yêu thêm ai nữa. Cảm giác yêu một người sao lại khó khăn đến vậy? Và có lẽ, bản thân cũng đã xài cạn hết thầy mọi cố gắng, dũng khí, lẫn niềm tin cho mối quan hệ mà mình dốc trọn lòng nghĩ là-sau-cuối. Nên khi họ bỏ đi, mình chỉ biết ngồi lì ở đó, trơ khấc nhìn một niềm ái ân đã đến giờ tận số.

Tận cùng của một mối quan hệ là gì?

Tôi luôn tự hỏi lòng như thế. Vì đằng đằng trong những ngày-không-nhau sau đó, tôi ngộ ra khái niệm "vĩnh viễn" không thể tồn tại trong đời người hữu hạn trăm năm.

Trong tình cảm, lại càng không.

"Thiên trường địa cửu" không có chỗ để dung túng cho tình cảm đôi lứa - thứ được định sẵn chỉ tựa cánh mỏng phù du, yếu ớt và vô năng, bất khả định đoạt số phận của chính mình. Nên đành dứt đoạn dứt tình cạn duyên.

Và chia tay. Và mỗi người lại tiếp tục cái vòng lẩn quẩn quen để rồi quên, say mê chóng thành chán chê, yêu thương trở nên tầm thường. Mỗi một cuộc tình trôi qua từng kẻ tay chẳng níu được gì của chúng ta, cũng tựa như một bộ phim có cùng chung kết cục. Chỉ thay mỗi diễn viên đóng cùng, chứ bản thân cứ lặp đi lặp lại mãi một trường đoạn giống hệt nhau.

Chỉ tiếc là cái kết viên mãn "Happily ever after" trong phim thần thoại thì chẳng bao giờ đến phiên mình được thủ vai.

Đời thực, khác với cô tích là thế.

Thế là ngại yêu. Ngại đánh cược lòng mình với một mối quan hệ mới khác. Ngại ràng buộc tim mình phải lần nữa cố gắng sau quá nhiều cưỡng cầu chịu đựng. Ngại phải diễn lại cái câu thoại thuộc đến nằm lòng "Ừ thì chia tay" để gã đạo diễn bất tài mang tên "Đời Thật" dựng dựng hô "Cắt" một cách điếng tai lạnh lùng.

Và ngại cả việc phải nhìn thấy thêm một cánh phù du mang tên một-ai-đó-từng-yêu băng ngang đời mình. Và chìm xuống tận cùng giữa cuộc phù sinh.

Tận cùng của tình cảm rốt cục là gì?

Phải chăng là nuôi tiếc? Bởi giây phút một người bước ra khỏi cuộc đời chúng ta, hẳn là lúc hiếm hoi mà tuổi trẻ cố chấp của mỗi người biết rằng từ nay, đời mình sẽ chẳng phải tiếc thêm gì, ngoại trừ khoảng khắc từ ly.

Hay là sự chấp nhận? Vì người ta có trăm ngàn cách để kết thúc một mối quan hệ nhưng chỉ có một cách duy nhất để đối diện với cảm giác mất mát sau đó. Là tỉnh ngộ hay tiếp tục sống tốt phần đời còn lại của riêng mình.

Bởi, cho dù tận cùng có ra sao, thì tình cảm đã hết là hết. Mọi cảm xúc về sau, chỉ từ phía mình gánh chịu. "Người bạn diễn" đã hết vai và chuyển sang đóng bộ phim khác với ai khác lâu rồi. Đâu còn có thể nhập vai mà thương vay khóc mướn cùng bạn nữa.

Đâu có ai sống dùm phần đời của ai. Dù yên ổn hay chông gai. Dù sum vầy duyên mới hay tự tại một mình. Vậy nên, có chán yêu hay ngại bắt đầu lại, chỉ cần chính chúng ta hiểu ra, không gì là mãi mãi.

Như mây trắng phủ trời, đời người cơ bản là tay trắng đến với cõi vô thường này. Vậy thì mong cầu gì có một bàn tay khác đan lấy mình, lúc rời đi. Khi ái ân nào cũng vô thường. Như mây trắng. Bay...

Chương 4: Ái ân ta có ngàn này mà thôi

Tự nhiên mấy ngày nay tôi cứ vô thức lắm nhảm câu thơ này của cụ Nguyễn. Có lẽ vì xung quanh mình đang có quá nhiều những mối duyên đã đến hồi tự diệt, mà người trong cuộc lại chưa thấu hết bốn chữ "ngàn này mà thôi".

Thế là, người ta quay sang trách cứ, hằn học người cũ đủ điều. Như thể nỗi đau lúc chia tay chưa đủ bẽ bàng, giờ còn mang cả cái đau tự tạo của những ngày-không-nhau sau đó để đổ tội lên người kia.

Rồi thì được gì ngoài những nặng nề chất chồng lên thêm cho một kỷ niệm vừa buông thông người nằm xuống mấy lớp cỏ xanh?

Duyên phận, như tôi vẫn luôn tin, là một thứ có hạn kỳ. Thành ra chuyện tình yêu, chẳng thể nào biết trước là đời đời kiếp kiếp hay giữa đường gãy cuộc trăm năm. Như thể một khoảnh khắc chớp mắt mở ra, thấy bàn tay vừa nắm chặt mình, giờ đã vượt mắt thỉnh linh không cách nào níu kịp.

Bởi khi một bàn tay đã không còn muốn đan lấy bàn tay còn lại, mọi sự buông bỏ sẽ lập tức chóng vánh và nhẹ lòng, như một kẻ đốt lửa ở lò hỏa táng đang làm nốt công việc sau cùng là chèo độc mộc rải tro cốt xuôi dòng ra biển Đông.

Đó là khi ta phải chấp nhận, dù muốn hay không, rằng duyên đã tận, cố nhân thay lòng, người thương cũng đã thành người dung. Đoạn đường này, anh và em chỉ đi cùng đến đây là phải rẽ ngang khác hướng. Đoạn tình này, anh và em chỉ yêu được đến đây là đã cạn cùng nhớ thương. "Ái ân ta có ngàn này mà thôi"...

Ấy vậy mà, đâu phải ai cũng hiểu cái gọi là "có ngàn này" để nhẹ lòng như một chữ "thôi". Nên là, những dồn nén của yêu - hận bất phân từ đây mà thành.

Hôm nọ, cô bạn tôi viết những lời tủi thân trên facebook sau một cuộc đổ vỡ: "Anh từng hứa sẽ bảo vệ em, vậy mà bão táp mưa sa sau này đều do anh mang tới". Nghe qua thì tội, nhưng ngẫm kỹ thấy trách hờn thì nhiều hơn là thương thân. Mà người ta đã không còn thương mình, mấy lời dối vặt ấy liệu

có làm lãng tử hồi đầu? Câu trả lời như chúng ta đều biết, dĩ nhiên là không.

Nhưng người ngoài cuộc ngó vào thì dễ, chứ kẻ trong cuộc thì nhất nhất không cam tâm. Bi kịch nào cũng xuất phát từ mâu thuẫn giữa cái đầu cứng và trái tim mềm, khi một người còn cố chấp thương, và một người lại cố tình quên hẳn. Vì thương thành hận. Vì quên nên thấy mọi vướng víu cũ thật phiền hà.

Nhưng có bao giờ bạn nghĩ, nếu đã không thể bình yên ở-bên-nhau thì chí ít, cũng nên bình yên ở-xa-nhau? Đã đến nước này, điều còn lại chúng ta có thể làm, chỉ là giữ cho nhau chút nhẹ nhàng sau cuối lúc rời đi. Như lời dạy của Phật, rằng vạn sự trên đời chi bằng lùi một bước, bởi thế gian được - mất tùy Duyên.

Vậy nên, lùi một bước để đứng từ sau, bình thân nhìn người xưa bình an đi về phía bình minh khác. Lùi một bước để biết đằng sau ảo tưởng thiên trường địa cửu của tình cảm còn là cả tháng rộng năm dài mà mỗi người đều phải tự mình bước qua. Lùi một bước để biết Duyên tới Duyên tận, không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận, thay vì cưỡng cầu chấp nhất, sao không nguyện cầu chúc nhau? Lùi một bước để xích lại gần hơn với quá vãng sau lưng, để đứng cạnh nó thêm vài khắc cuối cùng để ủ ấm lòng mình bằng chút kỉ niệm rớt lại trên đoạn đường đã qua.

Và lùi một bước, để biết chén nước khi hát xuống mặt đường thì không còn cách nào cứu vãng, ngoại trừ mặt đất lem nhem sẽ khô khốc dần khi được Mặt trời hong khô.

"Người dung nước lã", đôi khi là như vậy đó.

Muốn thu về nước đổ tràn ly, âu chỉ là chuyện bất khả mà đời người ai cũng một lần mê si cố thử.

Rồi cũng tỉnh ngộ.

Rồi cũng từ bỏ.

Rồi cũng nước lã.

Rồi cũng người dung.

...

Duyên xưa chuyện cũ như một con tàu đã rời cảng hướng về trùng khơi. Nếu không học được cách lãng quên bến tạm từng neo nhờ lúc trước, thì phận hải hành sẽ cả đời trôi dạt. Vì mắt thuyền trưởng cứ mãi nhìn về bờ xưa, làm sao căng buồm đến được bến mới?

Chưa kể loay hoay không đoán định hải trình, va phải băng trôi thì khác nào tự chuốc họa cho mình. Mà Titanic khi ấy cũng chẳng còn chàng Jack chung tình nhường bè cứu sống nàng Rose.

Là tự mình sẽ đắm trôi!

Để bắt đầu một tình yêu (dù đơn phương hay từ cả hai phía) thì chỉ cần gặp đúng người là tự khắc lòng yêu. Còn để kết thúc đoạn tình đó, thì phải biết đâu là đúng lúc để dừng lại và đừng níu phiến cho cả hai. Chia tay đúng lúc là cách tự đặt dấu chấm hết cho tình cảm để tránh bản thân mỗi một về sau. Còn hơn dùng dằng "bỏ thì thương vương thì tội" sẽ chỉ càng khiến thứ hạnh-phúc-đã-từng phải thêm hấp hối gắng gượng và chất chồng thêm đau.

Vì bạn biết đấy, câu "buông tay nhau" dù sao nghe cũng đỡ chua chát đoạn tuyệt hơn là "buông tha nhau".

Đáng buồn nhất của một mối quan hệ cận tình không phải là đánh mất người-đã-từng-thương, mà là đánh mất chính mình. Nên là, dù gì cũng phải biết đâu là điểm dừng cho một nỗi đau cũ, để đừng chôn chân đứng lại hoài với quá khứ mà quên sống cho phần đời còn dài ở phía sau.

Chương 5: Đôi lúc phải cảm ơn những lặng thinh

Có khi chờ hoài vẫn không thấy câu trả lời từ ai-đó, nghĩa là lúc đó, bạn đã tự có câu trả lời cho chính mình. Bởi thật ra câu trả lời thẳng thắn và thật thà nhất, lại chính là sự im lặng.

Đôi lúc phải cảm ơn những lặng thinh giữa đôi mình.

Nhờ lặng thinh, mà bạn biết lòng người ta đã cạn tình. Nhờ lặng thinh, mà bạn biết lòng mình đã có sự xác tín cho những nghi hoặc đình ninh. Nhờ lặng thinh, mà bạn biết điều duy nhất còn lại mà chúng ta có thể làm, là lặng lẽ rời tay một người không còn thuộc-về-mình.

Có những lặng im đơn giản là... im lặng. Nhưng có những lặng im lại nói thay hơn cả vạn lời hiệu triệu tinh ngộ. Bởi từ sau đó, bạn hiểu rằng mình có thức trắng bao đêm chờ tin nhắn thì người ta cũng đã khép giấc ngủ êm bên yêu thương khác chẳng đoái hoài điện thoại có rung lên. Bởi từ sau đó, bạn nhận ra mình có tốn thêm bao nhiêu giọt nước mắt cũng chẳng sánh bằng một nụ cười của người mới bên cạnh đủ làm xao nhãng mọi vướng víu cũ xưa. Bởi từ sau đó, đơn giản là giữa chúng ta chẳng còn sau đó nữa.

Tôi quen Kính Cận khi sang Melborne. Đó là một cậu em thừa thông minh và dư dả sự hóm hỉnh. Ngay từ khi cậu để ý cô bạn Kẹp Nơ trong chuyến giao lưu du học sinh Việt Nam tại thành phố của những chuyến xe tram này.

Cuộc trò chuyện giữa hai đứa nhóc này luôn khiến tôi bật cười.

- Kính: *Đó cậu, con gì cắn đau nhất?*

- Nơ: *Con chó.*

- Kính: *Làm gì có!*

- Nơ: *Con rắn.*

- Kính: *Không phải!*

- Nơ: *Con cọp.*

- Kính: *Càng trớt quớt!*

- Nơ: *Thôi thua, khó quá bỏ qua!*

- Kính: *Là con người. Muốn thử không?* (Nói xong cu cậu nhe răng cười nham nhở.)

Đến khi Kẹp Nơ phải chuyển sang Sydney để tiếp tục hoàn thành bậc cao đẳng, Kính Cận mới biết mình tương tự. Và cậu ta bắt đầu kế hoạch tán tỉnh.

Suốt một thời gian dài, ngày nào tôi cũng thấy Kính Cận gọi điện về Việt Nam. Tôi thắc mắc mãi mới biết, sự vụ có liên quan đến Kẹp Nơ.

Cô bé có một sim điện thoại Việt Nam trùng với ngày sinh nhật, nhưng khi sang nước ngoài du học quá lâu đã bị người khác mua lại. Kính Cận điều tra mới biết ra số điện thoại ấy hiện đang thuộc về một "bà cô già khó tính" đang sống ở Nha Trang và kiên quyết không chịu nhượng lại với bất cứ giá nào. Chàng ta lục tung các mối quan hệ từ thời đi học để nhờ một cậu bạn cũ đang sống tại thành phố biển giúp mình "tống tiền", à không, "tống sim". Cứ mỗi sáng, cậu bạn kia sẽ giúp Kính Cận khóa chốt cửa ngoài của căn hộ độc thân nơi "nạn nhân" ở. Và trong tình cảnh suốt một tuần liền bị giam lỏng ngay giờ cao điểm sáng sớm đi làm, bà cô kia đã đầu hàng khi Kính Cận gọi điện thoại thương lượng: "Giờ có bán lại sim điện thoại khi không?".

Dĩ nhiên, một cái sim điện thoại đổi lấy nụ cười của mỹ nhân ở tận Sydney là một chuyện cũng khá lãng mạn. Nhất là trong thời đại thiên hạ đang bị làm phiền suốt ngày bởi bè lũ bán sim khuyến mãi.

Tết Nguyên đán gần kề. Kính Cận đang ở sân bay Melbourne để chuẩn bị đáp chuyến về Việt Nam ăn Tết cùng gia đình. Cậu gọi điện thoại cho Kẹp Nơ để tạm chào nhau vài tuần. Cô nàng bắt máy với giọng khều khào cảm cúm. Nói chưa đầy ba câu, Kính Cận tắt máy, hủy chuyến về Việt Nam, mua ngay vé chuyển bay sát giờ để sang thẳng Sydney.

Mùa xuân năm ấy, có đôi trẻ yêu nhau cùng đón Tết cổ truyền xa xứ. Vậy mà lòng ấm đầy viên mãn.

Bẵng đi vài năm, tôi trở lại Melbourne, hỏi thăm Kính Cận về chuyện tình cảm với Kẹp Nơ, chỉ nhận được một câu gọn lỏn: "Em bỏ cuộc rồi!".

- Vì sao?

- Vì một chữ "seen".

Tôi nhớ ra một hồi mới hiểu, là tín hiệu "đã đọc" trong hộp tin nhắn của phần hội thoại trên facebook.

Kính Cận bảo, có những mối quan hệ khi đôi thoại trở thành đối đầu, khi chia sẻ trở thành chịu đựng, khi một câu chữ nói với nhau cũng trở thành gánh nặng. thì mình còn làm được gì khác hơn, ngoài cam tâm bỏ cuộc?

Suốt chặng đường ngồi trên xe tram chạy lách ca lách cách về khách sạn, tôi cứ nghĩ hoài về chữ "seen" khiến Kính Cận quyết định kết thúc mối tình này. Cậu em tôi chắc chắn không phải xúc nổi. càng không hề trẻ con, và những gì Kính làm cho Nơ đủ thấy hai đứa từng yêu nhau thật lòng. Thậm chí, khi cả gia đình Kính Cận kiên quyết phản đối cô con dâu tương lai vì "bỏ bùa mê thuốc lú khiến con trai không về nhà ăn Tết" thì cậu chàng vẫn khăng khăng nghe theo trái tim mình.

Vậy mà, hai đứa bỏ nhau, chỉ vì một chữ "seen" và sự im lặng giữa những dòng tin như thế thôi sao?

Hay bởi thật ra, khi thanh âm đã bắt lực như lời, thì thỉnh thoảng trở thành câu trả lời rõ ràng cho tất cả. Rằng, chúng ta đã không còn muốn nói cho nhau nghe và không còn muốn nghe nhau nói nữa rồi.

Tôi còn nhớ khi còn nhỏ, mười đứa trẻ y như một, đều sẽ có cùng một thắc mắc khi xem phim hoạt hình hoặc nghe kể chuyện cổ. Đó là cứ liên tục hỏi, "Công chúa có tỉnh dậy không?", "Hoàng tử sẽ không bị quái vật ăn thịt chứ?", "Chùng nào họ gặp lại nhau?". Hỏi đi hỏi lại cũng chỉ để nhận được chữ "Ừ" xác tín từ người lớn mới chịu yên tâm nghe tiếp câu chuyện.

Và rồi bọn trẻ lớn lên. Trưởng thành dạy cho chúng bài học rằng có những câu hỏi không nhất thiết phải biết câu trả lời. Và nếu cứ cố chấp như tuổi nhỏ hỏi đi hỏi lại thì cái mà chúng nhận được, đôi khi, sẽ chỉ là sự đau lòng, chứ không phải một chữ "Ừ" cho vừa lòng như trước.

Là vậy đó. Cả Kính Cận và Kẹp Nơ. Cả bạn lẫn tôi. Đều chỉ là đang-trưởng-thành. Và trưởng thành, có nghĩa là tự biết dỗ dành chính mình, rằng sẽ ổn cả thôi, bởi không phải sự thật nào cũng là điều mà chúng ta cần biết và nên

biết, không phải sự lặng im nào cũng phải đi xác tín bằng câu trả lời. Cũng như có những việc không phải cứ Đợi là sẽ Được, cứ nhân nhượng là sẽ qua nhanh, và có những người không phải cứ Thương là sẽ Thật Thà và đong đủ Thiết Tha với mình.

Nên là, nếu đã thấy giữa chúng ta là những khoảng cách mà không một ngôn từ nào có thể khóa lấp và nối gân được nữa, thì hãy cảm ơn những lặng thinh.

Đừng nói nữa. Đừng biết nữa. Chẳng để làm gì.

It's alright to not know all the answers.

Chương 6: Xem như bằng không

Chia tay, điều còn lại trong suy nghĩ của vài người từ đó về sau, có lẽ là: "*Người ta có đang nhớ đến mình?*".

Anh đang nghĩ gì? Trong vô chùng quên nhớ đến đi thường trực, có riêng một phút nào bình tâm thương về em ở phía cũ?

Em đang nghĩ gì? Trong bề bộn lo toan xã giao thường nhật, có khi nào em từ bỏ hết mọi mối quan hệ hời hợt để nhớ lại hơi ấm đã từng đan tay mình?

Chúng ta đang nghĩ gì? Kể từ ngày chia tay...?

Con người ta ngộ vậy đó. Lúc buông câu từ bỏ, đôi khi chẳng thêm nghĩ ngợi đến một giây. Vậy mà kể từ khoảnh khắc ấy, lại dành cả đời về sau để tự vấn "giá mà, nếu như, phải chi" ngày đây chúng ta biết nghĩ cho nhau, thì đâu biết chừng...

Nhưng rồi cũng qua, cũng thành xưa cả.

Giờ căn môi tiếc nuối cũng chỉ thấy mọi điều đã đổi thay, thời gian đã cựa mình xóa nhòa tất thảy mọi chỉ dấu dẫn về mọi thời "anh là của riêng em". Trên bản đồ cuộc đời nhau, anh và em đã trở thành chấm nhỏ lợ thỏm giữa bạt ngàn những giao điểm, định vị chi chít của bao miền đất mới - nơi "mộng trùng lai" không có thật trên đời.

Chỉ có sự ích kỷ vẫn luôn nhân danh tình yêu để tò mò hiếu kì về cuộc sống mới của người từng yêu cũ.

Người ta có đang đường hoàng sống tiếp một đời hạnh phúc thiếu mình?
Người ta đang quen ai đó với những ngọt ngào đáng lẽ thuộc về mình?
Người ta thật đã quên chuyện cũ nhanh thế, cam tâm không dành cho mình?

Nhưng này những kẻ-cố-chấp-còn-yêu, có thật sự chúng ta cần câu trả lời cho một điều đã không còn có thể thay đổi?

Em thật sự nghĩ sau chia tay, người ta vẫn có thể làm bạn và quan tâm nhau như một kiểu xã giao đơn thuần?

Em thật sự nghĩ ký ức sẽ còn lại đâu đó trong trí nhớ của người kia, để thỉnh thoảng họ sẽ vô thức gọi khế tên em như một niềm nhớ vĩnh viễn?

Em thật sự nghĩ khi đã hết yêu thì người ấy vẫn sẽ nghĩ về em, lo cho vui buồn của em và không dây dưa bao bất kì tình cảm nào khác để khiến em tổn thương hay tủi thân trông thấy?

Em thật sự nghĩ như vậy, hay em thật sự ấu trĩ để không nhận ra được, người ta hết yêu là sẽ hoàn toàn hết nghĩ về nhau và cho nhau!

Đúng là vậy đó!

Đơn giản là kể từ sau khi chia tay, người ta đã không còn nghĩ cho em nữa.

Vì họ phải nghĩ cho trái tim mình, phải tìm một chốn bình yên khác để dung dưỡng và nương náu lại tình yêu sau một lần đổ vỡ. Vì họ phải nghĩ cho người yêu mới sau này bằng toàn tâm toàn ý thương quý cung chiều để không lặp lại sai lầm đã từng có lúc trước với em. Vì họ phải sống cuộc đời của họ - cuộc đời mà ở đó em đã không còn tồn tại hay lần khuất để chạm vào nữa.

Thế nên. Em. Làm ơn tỉnh dậy đi!

Để một lần đối diện với sự phũ phàng của đời thực lẫn của lòng người. Rằng, hai đứa mình, đau đớn cực cùng nhất, là đã không còn trong ý nghĩ của nhau...

Anh đã không còn nghĩ về em như một chốn đi về thân thuộc, như một bình yên duy nhất để anh tựa vào.

Anh đã không còn nghĩ em sẽ đau lòng ra sao khi nhìn anh cùng người mới tô vẽ hạnh phúc bằng thứ màu sắc vốn dĩ từng thuộc về hai đứa mình.

Anh đã không còn nghĩ đến em như một lẽ tất yếu của phần đời này mà anh từng em là không thể thiếu, giờ cũng chia hai nửa không hề dính líu phận sự nhau.

Anh đã không...

Anh đã không...

Anh đã không...

Vậy em, còn đau gì nữa, còn đợi gì nữa, khi người ta đã xem em bằng một con số không?

Chương 7: Tưởng đau rồi cũng qua mau

Sáng nay dậy sớm để hứng nắng vào lòng cho những ngày bột bạc. Chạy lòng vòng với em ngang qua công viên, thấy tụi nhỏ đang vây quanh một xe bán bông bóng đủ màu. Có thằng nhỏ đang hí hửng nhảy chân sáo, tay đang đưa cầm quả bóng chấp chơi trên đầu. Chắc do tung tăng quá hay sao mà tuột dây, bóng bay lên trời. Cả thằng nhỏ, và em, ngay lập tức ngửa mặt lên cao, nhìn niềm vui nhỏ bé vừa có trong tay mất hút vào khoảng không lóa mắt bởi Mặt trời.

Trong khi em còn đang thần thờ nghêch mặt tiếc rẻ và thiếu điều muốn gầy cổ vì cứ lo ngược nhìn cái chấm nhỏ li ti màu xanh lẫn vào giữa nền trời, thì anh gằn giọng bảo: "Thôi bớt bớt đi, nhìn thằng bé kia!". Em quay lại thì thấy cu cậu đã tíu tít đứng bên xe bán hàng và mua thêm một chùm bóng khác, để tiếp tục chân sáo, tiếp tục dung dăng. Và nụ cười, vẫn hồn nhiên như chưa từng trải qua một lần rời tay mất mát.

Chấp nhận chứ đừng chấp nhất, chuyện đơn giản như vậy, chẳng lẽ một đứa lớn xác như em cũng không hiểu?

Em của anh!

Chúng ta đều đã trải qua đủ nhiều mệt mỏi mà tuổi lưng chừng trưởng thành mang lại. Anh yêu và vấp ngã. Em cũng yêu và cũng ngã. Cách yêu có lẽ khác nhau, nhưng lần nào ngã của hai đứa, anh đoán chắc, đều đau hết vậy. Tình yêu thì trăm triệu cảm xúc, đủ nhiều cung bậc yêu và được yêu, chẳng ai giống nhau. Nhưng khi chia tay, thì nỗi buồn và niềm đau của hằng hà trái tim chai sạn, lại y chang chẳng mấy gì khác. Nên dẫu không nhiều hỏi han anh cũng đã tỏ tường cảm giác của em sau lần đổ vỡ.

Nói một cách lạc quan, anh sẽ trấn an em rằng: "Chả tin ai, chỉ nên tin chả có gì là mãi mãi" Nhưng ngẫm lại, nói vậy cũng không mấy công bằng cho những ai luôn tin vào sự thiêng liêng viên mãn của hai chữ "chân tình". Nên tụi mình sẽ chỉ đơn giản là đón nhận đến - đi, bình thản trước mọi được - mất. Vì suy cho cùng, đến thì đón, đi thì cúi đầu, đổi thay thì chấp nhận, nhạt lòng thì dờn chân. Lớn rồi đủ biết đâu thực là hạnh phúc, đâu chỉ là cưỡng cầu. Thành ra dừng lại hay kết thúc, đôi lúc chỉ là một dạng thức khác của sự

bắt đầu.

Em của anh!

Anh hay nói đùa, muốn biết tình yêu của mình có Đúng và Đáng hay không, hãy cứ đợi đến khi đã... chia tay. Là thương nhớ chân thành hay si mê chóng vánh, chỉ tới chừng đấy mới rõ mặt đời ta.

Thế nên có nhiều cuộc tình khép lại từ lâu và xa nhau mấy vòm trời nhưng vẫn chưa thể quên - vì hình dung người thương cũ luôn còn trong trí nhớ như một sự trân-trọng-đã-từng. Ngược lại, có vài loại tình cảm chỉ vừa kết thúc là lập tức phủ nhận mình đã cùng có chung một ký ức.

Hết tình - nghe qua thì có vẻ buồn - nhưng thật ra đó chính là lúc mà chúng ta nhận ra rõ nhất mình có được yêu thật lòng hay không. Vậy thì phải vui, chứ sao lại buồn!

Em phải hiểu, chúng ta đều là những phàm nhân giữa năm tháng đến đi không thể giữ. Vì cô độc, vì ích kỷ, vì cưỡng cầu, mới nắm níu lấy một bàn tay, dựa vào vai mộng lung một ai đó bên cạnh. Để rồi nhận ra, sau tất cả, chúng ta vẫn chẳng là gì của nhau cả. Đã vậy chi bằng bình thản một chút, xem chuyện còn yêu hay cạn tình đều là tùy duyên, nhìn người ở lại hay rời bỏ đều thông thả.

Bởi sau cùng, tình cảm cũng như những con đường một chiều, bất kể có chấp hay cam chịu, đều không thể trở lại đoạn cũ đã qua. Thứ nên dứt khoát cuối cùng sẽ dứt, thứ cần chấp nhận ắt phải chấp nhận. Em hay tin tất thấy mọi yêu thương lia bỏ đều không phải tại ai, do ai hay vì ai - mà đơn giản, đó chỉ là chuyện vô ý - hợp tan như bèo nước, tụ tán như mây trời.

Em của anh!

Hạnh phúc là một cảm xúc tự thân. Đừng trông chờ vào ai khác có thể mang đến đem lại cho mình. Bất khả!

Anh nhớ có lần em hỏi, "từ bỏ" có phải là điều dễ dàng?

Thật ra anh nghĩ, dễ nữa phần đầu, còn nữa ngày sau hên xui tùy người. Nghĩa là ai trong chúng ta cũng làm rất tốt phần "từ" - tức là cứ "từ từ" dây dưa, "từ từ" dùng dằng, "từ từ" day dứt - còn phần "bỏ" thì có người làm hoài không xong, đi hoài chưa tới.

"Bỏ thì thương, vương thì tội" là vậy.

Nhưng có bao giờ em nghĩ, một người bỏ một người đi, đã là một chuyện không mấy vui gì, nhưng một người ở lại trong khi lòng đã bỏ đi, thì con bị thiệt hơn trăm triệu lần? Giữ người ở lại chứ ai giữ người đã muốn đi - câu cửa miệng của người xưa tưởng bâng quơ chứ đồ có sai. Vì vốn dĩ những gì phải khư khư "giữ" nghĩ là thứ đã không còn chắc chắn trong tay, và lòng cũng không còn mấy an tâm sở hữu. Là buông bỏ hay bám víu, chắc không còn là chuyện dễ hay khó, mà là có tình ngộ hay chưa!

Ai cũng cần một khoảng thời gian "từ từ" đủ để chạm được cái ngưỡng "từ bỏ". Nhưng xin đừng từ từ quá lâu, từ tốn suốt đời, thành ra từ biệt luôn cả thanh xuân tuổi trẻ mà vẫn chưa từ bỏ được si mê, ghen!

Chương 8: Thương

Tôi thường dùng chữ "thương" khi nói về tình cảm đôi lứa. Là thương, chứ không phải yêu.

Vì bản thân luôn chủ quan nghĩ, tình yêu dường như đi cùng với phù phiếm tuổi trẻ và dễ dãi thốt nên thành lời; còn tình thương thì ngay từ trong cách gọi đã trải dài viên mãn và vương vọng trân trọng. Tình thương, nghe còn gần với tình thân, nên ta hoàn toàn có thể tin vào sự gắn bó sắt son, chất chiu bền chặt của thứ thâm tình này.

Nhưng dù "thương" hay "yêu" thì bản chất tình cảm vẫn là một món nợ lớn nhất của đời người - như quan niệm nhà Phật. Và để trả món nợ đó, chúng ta không còn cách nào khác là phải gánh vác hết vào lòng những yêu thương lẫn tổn thương, những vui cùng buồn, những hân hoan với bi ai, những cái nắm tay và cả lià bỏ... Vì tình thương, không chỉ đơn thuần là thụ hưởng, là nhận lấy, là thụ động đợi chờ sự ban phát cảm xúc, mà hơn hết, đó còn là trách nhiệm, là chấp nhận, là cho đi tất cả không nề hà được mất thua thiệt - Đến độ khi đã trắng tay, vẫn luôn muốn dành phần tốt đẹp nhất cuối cùng còn lại cho người mình thương.

Vì lẽ đó, mà tình thương, ở cung bậc nào, cũng đáng để ta sống hết mình và quên mình vì nó. Dù có thất vọng, vẫn sẽ bao dung. Dù cho phụ bạc, vẫn luôn nhẫn nhịn. Dù ai quên lãng, mình vẫn thứ tha. Dù là đoạn tuyệt, lòng vẫn bất hối. Đó mới thật đúng nghĩa tình thương chân chính - thứ tình cảm không cần báo đáp, không cần đền trả sẵn sàng trao đi toàn vẹn - dù chỉ là cho một người chung đường ngắn ngủi cùng ta.

- Thương người đơn phương -

Bạn đã có bao giờ ngồi cạnh một người mà trong lòng luôn thấp thỏm muốn nói "Tui thương người nhiều lắm" nhưng rồi lại chẳng thể thành lời? Trời ơi, cái cảm giác đó, nó cắn đắng xôn xang vô cùng!

Những cuộc tình một mình như thế, chắc đâu đó trong chúng ta cũng đã từng một lần trải qua.

Thương mà không thể nói, muốn gần bên mà biết sắp phải rời. Rồi thì những lần ngồi cạnh nhau, vai khẽ chạm gần, những ngón tay đặt hờ run rẩy muốn

nắm lấy rồi thôi, nhìn vào mắt nhau để thấy cả triệu niềm vui của mình trong ấy, sau này còn biết tìm được ở đâu?

Tôi vẫn nhớ đó là những buổi chiều tháng Tám ở Prague. Tôi và M ngồi cạnh nhau trên toa tàu metro chộn rộn. Cứ thỉnh thoảng lên nhìn M rồi bắt gặp ánh mắt M cũng lém lỉnh nhìn lại mình. Hai đứa cùng cười. Rồi cúi mặt. Rồi lại lên nhìn. Rồi lại chạm vào mắt nhau. Đoạn đường cằn cạch và nhá nhem của metro cứ như băng qua hàng triệu năm ánh sáng, để hai con người ngồi đó bất biến với thời gian.

Vì chẳng thể là của nhau, nên một giây một khắc cũng có khác gì một vạn hay triệu năm? Nghĩa là có những chuyện vẫn ở nguyên đấy bất kể thời gian, chẳng tiến chẳng lùi, chẳng quân lãng cũng chẳng thể mong cầu thêm. Kỷ niệm đó, tình cảm đó, tựa những chuyến đi không có chiều về.

Có phải đau nhất là khi ở cạnh một người mà mình biết chắc dù không có mình thì họ vẫn cứ đường hoàng sống tiếp? Không hề may mắn? Không hề đau lòng?

- Thương một người đáng thương-

Thương một người cũng giống như chọn mua một đôi giày.

Nếu giày dép có số, thì ắt hẳn, tình thương cũng là một phần số của riêng mỗi con người, không ai giống nhau.

Cô em gái tôi - tạm gọi là Bata - mê mẩn anh chàng Giày Tây cùng công sở. Con gái vậy quanh chàng ta thì nhiều vô kể. Cũng dễ hiểu. Thành đạt, điển trai, gu thẩm mỹ tốt, lại lịch lãm bắt thiệp với mọi người xung quanh. Bata không chọn làm người. Quan trọng là, trong mắt Giày Tây có Bata không thôi.

Chương 9: Nỗi đau này là nỗi đau chung

Em biết không, từ sau chia tay, anh chưa từng nghĩ đến ngày mình gặp lại. Không phải đang tâm bạc tình, càng không phải cố biện minh, mà là anh không bao giờ đủ can đảm để đối diện với em thêm một lần nào nữa. Vì chỉ sợ, gặp lại rồi anh sẽ không còn đủ dũng khí để em rời đi - như xưa đã từng. Và chúng ta sẽ lại tiếp tục dùng dằng trong thứ tình cảm "bỏ thì thương, vương thì tội" - ở cạnh nhau thì mệt mỏi, mà xa rời nhau thì tất ngấm nụ cười.

Anh biết làm sao khi điều em yêu ở anh chỉ là một kỉ niệm, chứ không phải là con người của anh ở hiện tại?

Nhưng dĩ vãng thì có bao giờ sống lại được đâu. Cho nên chẳng thà một lần nuốt xuống hết đau đớn của thanh xuân mình, và chấp nhận tình yêu này đã không thể đợi được đến ngày thiên trường địa cửu.

Vậy nên anh chợt nghĩ, nếu thật sự gặp lại, anh còn biết nói gì, ngoài lời xin lỗi?

Anh xin lỗi, vì đã không còn là của riêng em.

Anh xin lỗi, vì đã đứng yên không giữ em lại khi ngày đó cả hai xóc nôi quay đi.

Anh xin lỗi, vì đã đi trước một bước và tiếp tục con đường cùng một người-không-phải-em.

Anh xin lỗi, anh xin lỗi như rất nhiều lời xin lỗi anh đã từng nói đi nói lại trong suốt đoạn tình đầy bế tắc của hai chúng ta.

Nhưng có lẽ, tội mình nên bắt đầu học cách thứ tha và bỏ qua cho những điều bất khả -như là HẾT YÊU. Chỉ giữ lại cho nhau chút nhẹ nhàng sau cuối, bằng một nụ cười chúc phúc hoặc một lần quay hắt lưng đi. Để bù lại cho những thánh năm bên nhau quá nhiều dần vật tổn thương bằng chút vun vén êm đềm và tạ tình trong phút-cuối-còn-thương. Thế thôi cũng đủ rồi.

Bởi xin em đừng nhâm lẫn giữa việc bước thêm bước nữa với lòng chung tình hay phụ bạc. Không phải cứ ở lì lại với quá khứ là trọng tình chung thủy và không phải cứ bình thân yêu người mới là bội bạc phủ tay.

Trời ơi, nỗi đau này là nỗi đau chung! Em nhớ cho điều đó.

Và đâu có kêu Trời cũng đâu ai thấu, khi chúng ta phải tự chịu trách nhiệm với lựa chọn của chính mình. Để hạnh phúc sau này đừng quá cay nghiệt như trước nữa, có được không?

Hứa với anh, đừng giữ mãi trong lòng xái ảo tưởng tội nghiệp rằng: "Ừ biết đâu, người ta vẫn còn thương mình...". Tự em phải biết thương kính trước hết! Vì chúng ta đều đang là những kẻ cô đơn nhất trong đoạn đời còn lại, khi đã mất đi tất cả bình yên và thanh xuân đã từng của chúng ta, đã mất-cho-nhau, và mất-bên-nhau. Ấu đó cũng là niềm an ủi duy nhất còn sót lại.

Anh nhớ hơn 100 năm trước, Alain-Fournier đã viết trong cuốn sách kinh điển Kẻ lãng du rằng: "Trong ký ức ai cũng từng có sự hiện diện của một con người có khả năng khuấy đảo cả thời thanh xuân của chúng ta. Và khi người ấy rời đi, chúng ta không bao giờ còn yên bình được nữa."

Em chính là cái người khuấy đảo thanh xuân của anh như thế đó.

Và khi thanh xuân của anh qua hết rồi. Tình xưa và bình yên chỉ còn lơ dờ như một nắm mồ chưa kịp xanh cỏ thì chúng ta đành phải chấp nhận một thực tại hiển nhiên của cuộc đời. Rằng, người mà tôi từng thương giờ đã không còn thuộc về tôi nữa rồi...

Đoạn đời này, chúng ta xin phép nhau một lần sau cùng, để bước khỏi đời nhau một cách nhẹ nhàng, và bước tiếp không nhau một cách bình an, có được không em?

Chương 10: Tội mình luôn còn lại ngày xưa

Nếu trưởng thành là một hành trình của mất mát là đôi khác, liệu còn ai muốn lớn lên?

Có bao giờ bạn quay nhìn lại phía sau lưng, xem có bao nhiêu người từng thân thương, giờ đã trở thành xưa cũ? Và bạn giật mình khi nhắm lại quãng đời chung của hai người nhiều khi chỉ ngấn ngủ chừng một lòng tay, còn thời khắc xa nhau và khuất mặt thì giờ đã dài hơn cả bàn tay rồi.

Dài hơn cả tay người với tới.

Vậy mà nghĩ về họ, lòng bạn vẫn chưa bao giờ hết thiết tha.

Giống như một sự thân thương mà chữ "thương" giờ đã sâu nặng hơn nhiều, dấu cho chữ "thân" đã không còn kháng khí như trước.

Đó có thể là một người bạn đã cùng nhau chập chững bước qua hết những đại khờ của tuổi thơ trẻ, một người anh người chị mà có thời bạn cứ lẻo đẻo theo sau mè nheo, hoặc một đứa em không ruột ràng nhưng chuyện gì trong lòng mình cũng trút hết ruột gan kể lể nó nghe...

Và đó cũng có thể là một người thương nào đó mà bây giờ, bạn và người ta đã hoàn toàn bật tin xa.

Tội mình đã lâu không còn thân nhau nữa...

Câu đó nghe thật buồn, mà cũng thật thấy mình vô dụng, khi chẳng biết phải làm sao. Chỉ là trên hành trình lớn lên, mỗi người mỗi ngày đều buộc phải tịnh tiến, thì giữa bạt ngàn cung đường gió thổi, những hạt bụi trần - như chúng ta - làm sao đoán biết được tội mình có còn được song hành, hay một trận gió đời sẽ thổi thốc cát bụi về trăm nẻo đường khác nhau?

Thân gần thì chắc chắn sẽ mến thương. Cái quy luật tất yếu của tình cảm "nhất cự li, nhì tốc độ" đó ai cũng hiểu. Nhưng cái quy luật ngược lại, thương mến thật nhiều mà chẳng còn thân gần bao nhiêu, thì có lẽ không phải ai cũng từng trải qua.

Vì có lẽ chúng ta đã quen với sự phai phôi thay lòng theo kiểu "thương-quá-hóa-thường", chứ hiếm khi mở lòng mà bình an tự thâu, rằng, có những tình thương vẫn thương dấu cho người ấy và mình có là người thương, người thương hay người dung chắng nữa.

Vì người ấy đã đến ngay lúc mình cần nhất một bàn tay, chỉ để đan lầy và nhẹ nhõm tin rằng: Hóa ra mình không cô độc!

Và dấu bấy giờ cả mình lẫn họ đều đang có riêng một đoạn đường mới để đi, một đoạn đời mới để sống, thì đâu đó trong trí nhớ của nhau, vẫn có một lần bàn tay mình đã được ủ ấm.

Ừ thì tụi mình đã không còn nhau...

Nhưng miễn sao vẫn còn lại ngày xưa để nhớ về và để biết mình đã từng có một đoạn-đời chung quá đối xứng đáng. Ấu đó cũng đã là một niềm an ủi ân may giữa cuộc đời quá nhiều sự rũ bỏ phôi tay này. Phải vậy không người?

Bởi người ta có thể mát mát và quên bẵng mọi thứ khi họ lớn lên. Nhưng ngày xưa thì vẫn ở đó chẳng thay khác bao giờ.

Thế nên, những kẻ lớn đầu đơn độc, nếu có một lúc nào đó quá mệt mỏi với hành trình trưởng thành, hãy cứ tự an ủi rằng, mình vẫn luôn còn lại ngày xưa, mình vẫn luôn còn kỉ niệm để nhớ.

Chương 11: Ngày vui năm ấy

Đạo này anh hay nhớ vu vơ, nhớ mơ hồ như thể à ừ thì hồi đó thế này, hồi đó thế kia. Xong buông thông người, tự muốn chườm đá lên mặt cho tỉnh ra. Chỉ là chuyện-hồi-đó thôi mà.

Thật ra nhớ nhưng dù có phiền nhiễu thế nào, cũng là một chuyện thiết yếu mà chúng ta đừng nên cự tuyệt. Bởi nhắc nhớ mình đã từng có những ngọt ngào xưa cũ cũng là một cách dặn lòng đừng lỡ lời đấng đót trách móc nhau về sau. Biết đâu được, lòng phàm trần vốn dĩ sân si, ai dám nói trước cả đời mình sẽ không hẳn học chuyện cũ.

Chắc vì thế nên đến cả Facebook cũng có hẳn mục "On this day" để nhắc lại cho chúng ta biết chính xác ngày này năm ấy mình đã từng post những gì, ai đã từng comment với mình ra sao... Và vô hình chung, những kí ức ngỡ đã ngủ yên bỗng chừa quậy trở mình. Thế là mình nhớ những điều đáng lẽ cần được quên.

Bất giác nhận ra chúng ta trưởng thành nhanh quá. Và bạn lớn lên. Và tôi lớn lên. Sự thân quen như chỉ chờ biến cố để đổi tên thành kỉ niệm. Mà kỉ niệm bao giờ cũng là thước đo để chúng ta xét nét so bì nó với hiện tại, rồi thất vọng hẳn lòng tự vấn: "Sao không còn giống ngày xưa?".

Nhưng thôi, đôi khi thất vọng về một ai đó từng thương thiết cũng là một cách để chúng ta trưởng thành!

***

Lũ chúng ta đúng thật rất phiền hà. Càng hạnh phúc trong quá khứ bao nhiêu thì nay soi mình lại trong đó, lại chua chát và tưởng tiếc bấy nhiêu. Tự nhiên mỗi lần nhắc tới bốn chữ "ngày vui năm ấy" không hề còn thấy vui, mà ngược lại, chỉ muốn cắn chặt môi để nỗi tủi thân đừng chực tràn tới.

Như ly trà sữa chẳng hạn. Hồi xưa, sau khi ăn tối no nê không thể dung nạp thêm bất kì món gì khác, nhưng hai đứa phải nhất quyết mua cho bằng được ly trà sữa mang về. Tại mê ăn vặt, mê các thể loại béo ngọt nọ kia. Mê nên bất chấp.

Nhưng rồi thì sự bất chấp nào cũng đến hồi chấp nhận. Rằng chỉ là chuyện-

hồi-đó mà thôi...

Có điều, đã bao giờ nhắc về một cơn mê, người thấy tiếc mình chưa đi trọn đến cuối để biết đằng sau những mê muội vẫn sẽ có chân tình? Bởi đôi lúc, tinh táo quá lại dễ làm lòng hụt hẫng, vì đời thật rớt cục luôn là thứ ngọt ngào tan vôi đầu môi, cạn vơi chóng vánh? Như một ly trà sữa không hơn không kém. Ngọt đó rồi mất đó. Vui đó rồi quên đó. Ái ân rồi cũng trần gian vô thường.

Và tình mình, cũng chỉ là những ngọt ngào rất đổi phàm trần, rất đổi thoáng chốc. Thế thôi.

Duy chỉ có nỗi nhớ vẫn sẽ còn ở nguyên đó, để thỉnh thoảng nhắc nhở về tình cũ duyên xưa. Dẫu không còn có thể trở lại, nhưng "cố nhân" cũng tựa như "cố hương" của mỗi người - bất kể sau này chúng ta có cả đời phiêu bạt thì quê cũ người xưa vẫn luôn rõ ràng trong tâm khảm mỗi lần quay lại phía sau lưng.

Thế nên, nếu đã yêu người mới, xin đừng đi lại con đường cũ, ngồi lại quán cũ, ăn lại món cũ, đổi đãi lại những thâm tình như kiểu cũ... Vì chỉ khiến cho người mới sau này thấy mình như một bóng-hình-thay-thế đang lặp lại đúng y xì những kỉ niệm xưa. Hoặc còn đau lòng hơn, khiến cho người xưa sẽ nghĩ những-điều-đã-từng hóa ra cũng chỉ là một thói quen giao đãi bình thường - với ai cũng hết vậy mà thôi.

Xin đừng để tình yêu cuối cùng chỉ là một bản photocopy chẳng mấy khác trước. Và chúng ta, chỉ là những bản in trắng đen nhạt nhòa trong kí ức của nhau.

Chương 12: Không có tựa đề

_ Cái nào sẽ đau hơn, khi mình không còn là niềm vui của người ta, hay khi mình không còn là nỗi buồn của người ta?

_ Khi mình không còn là gì của người ta nữa, dù vui hay buồn. Cái đó mới là đau nhất!

Chương 13: Không phải anh thì không là ai khác

Có thật là, niềm vui vốn dĩ qua mau, chỉ nỗi đau còn ở lại?

Ngày xưa, mỗi lần tôi bảo thế, em thường bắt bẻ: "Vậy em là niềm vui hay nỗi đau của anh?". Lúc ấy, tôi chỉ cười xòa rồi làm lơ, vì thật ra trả lời thế nào cũng khó lòng... yên ổn. Chấp nhận là niềm vui cho nhau thì chẳng khác nào tự nhận chuyện tụi mình rồi cũng qua mau. Còn cam tâm chịu ở lại đến cùng thì coi như mang vác vào mình hai chữ "niềm đau" - vì đau nên mới khắc cốt ghi tâm, vì đau nên mới không quên nỗi, không qua được.

Nhưng rồi cũng bỏ nhau đi.

Là vui hay là đau thì cũng chẳng khác gì. Cũng là đôi đường ly tán.

Chỉ có tôi nghĩ hoài cũng không hiểu, phải chăng "niềm vui" hay "nỗi đau" thực chất chỉ là một? Hai thái cực cảm xúc ấy chung quy vẫn là hiện thân của nhau. Bởi vui hay đau thì đẳng nào cũng nguyên một vòng tròn lẩn quẩn. Vì từng-vui nên xa rồi mới biết đau là đau. Và còn-đau, là bởi biết mình vẫn giữ nguyên nụ cười mỗi khi lục vấn quá vãng.

Tại sao lúc nào cũng vậy? Phải đến tận khi đã không còn có thể cứu vãn, đến lúc mọi sự đã quá thể muộn màng, mới nhận ra, không có em, anh bớt đi một nỗi buồn nhưng đồng thời lại có thêm rất nhiều nỗi cô đơn!

***

Hơn mười năm trước, anh Moto và chị Mất To yêu nhau - một tình yêu đến mức "chết đi sống lại" đúng nghĩa. Anh từng cùng chị rong ruổi trên những chặng đường xóc nảy của tuổi trẻ, có rú ga, có net pô, có những đêm trường đua tốc độ với gió rít rát vành tai và lọn tóc chị khẽ vương lên gò má anh âm áp. Anh từng đưa trọn cánh tay để che chắn cho chị không một vết xước, khi chiếc moto của hai người bị lèn chặt giữa những "hung thần xa lộ" trăm tán giữa khuya. Anh từng nhập viện trong trạng thái hôn mê, chấn thương não nghiêm trọng, chiếc xe cháy xém cong vồng, vậy mà khi tỉnh dậy, dù trí nhớ đang gián đoạn cục bộ, anh vẫn luôn miệng gọi đúng tên một người - là chị. Anh từng... Anh từng...

Nhưng rồi hai người vẫn chia tay.

Có lẽ chị tôi nhận ra, những cuồng nhiệt tuổi trẻ không thể là chốn neo lòng bình đạm đến cuối đời. Hoặc có lẽ, anh nhận ra, người con gái từng có thời vừa nhắm mắt vừa qua đường vì tin tưởng có anh nắm chặt lấy tay, giờ đã có thể tự đi một mình trên nẻo về ngày sau - dù sáng mắt hay khép lòng. Có lẽ rất nhiều nguyên cớ lẫn biện hộ cho cuộc chia tay không hiểu nổi của mỗi tình "chết đi sống lại" đó. Nhưng thật ra, chúng ta hoàn toàn không ngờ trước được, trời cùng đất tận hay tử biệt sinh ly, cuối cùng cũng không đáng sợ bằng một chữ - Quên.

Ừ thì quên.

Nhưng quên không đồng nghĩa với "có-thể-thay-thế".

Bởi mãi đến vài hôm trước, trong một lúc ngà say, nghe tôi kể về "nỗi buồn - niềm vui" đã bỏ tôi đi. Mất To mới bảo: "Chị mất mười năm để nhận ra mình đã sai. Bởi không phải anh ta thì sẽ không là ai khác!".

Mười năm chị tắt lửa lòng. Mười năm chị bước không qua nỗi mình,

Cả chị và tôi. Cả anh Moto và người đã xa tôi. Rót cục cũng là đang đi trên cái vòng tròn lẩn quẩn tìm một chỉnh thể cho trái tim mình. Có người sẽ gặp đúng người, rồi đủ đầy hạnh phúc. Có người tìm hoài không thấy, hoặc có người tìm được rồi lại đánh rơi.

Bất luận chúng ta, dù lớn khôn hay trẻ dại, dù nỗi buồn hay niềm vui, dù mười năm hay một năm, cũng sẽ đến lúc ngộ ra, cuộc đời này, ai rồi cũng sẽ có cho mình một ngoại lệ duy nhất. Nếu không là người đó, nhất định sẽ không là ai khác.

***

Bởi chung quy, đàn ông và đàn bà, luôn là những tấm gương phản chiếu lòng nhau. Tưởng giống mà lại trái ngược. Tưởng y hệt mà lại khác xa. Vì đơn giản, chính sự mâu thuẫn và đối lập đến cực đoan của hai cá thể mới giúp những kẻ yêu nhau đan tay lẫn đan lòng, để trở thành chỉnh thể vừa vụn khi chung đôi.

Đàn ông - Tình có thể cạn nhạt nhưng tuyệt đối, Nghĩa vẫn phải giữ còn. Vì

bản chất của trọng phu là chở che và độ lượng.

Còn đàn bà? Nhiều khi không còn nặng nghĩa gì nữa, thậm chí cứ hần học cấn đấng người xưa, nhưng dường như, Tình chưa bao giờ dứt hết trong họ. Vì bản chất của phái yếu, vốn dĩ luôn mềm lòng và níu kéo, đúng không?

Thế nên, thước đo tình yêu của phụ nữ cò lẽ là niềm đau. Đau càng nhiều vì ai thì đó lại là người họ thương nhất. Nhưng ngộ là bản chất giấu kín của phụ nữ, cũng thuần thực như việc họ thông thạo make-up trong lòng tay - thành ra niềm đau cũng được ngụy trang chẳng ai thấy sau nụ cười thường trực.

Còn thước đo tình yêu của đàn ông chắc sẽ được tính bằng sự hối tiếc. Càng tưởng tiếc bao nhiêu thì lại càng khắc cốt ghi tâm bấy nhiêu. Có điều, đàn ông vốn dĩ tự cao, võ ngực cái gì cũng biết - chỉ có nuối tiếc là không - nên đừng hòng họ cho bạn thấy một giây nào chùng lòng hối hận!

Chương 14: Chuyện con gà quên đeo đồng hồ

Hàng xóm sau lưng nhà tôi có nuôi một con gà trống tính kỳ ơ là kỳ, cứ 12 giờ khuya - 1 giờ sáng là gáy ò ó o vang trời. Tôi nghe riết bực thành quen, nên từ ý định ban đầu vật lông ẻm đã chuyển sang nhẹ nhàng thân ái hơn là lâu lâu ngó qua song cửa sổ, nhìn xuống nhà hàng xóm, nói băng quơ: "Ê gà, lộn giờ cung ơ, còn 5 tiếng nữa mới bình minh, đi pha ấm trà rồi giũ móng xong chạy bộ vài vòng hăng gáy tiếp..."

Bẵng đi mấy hôm nay, giữa đêm tôi không còn nghe tiếng gáy trót quớt sai giờ của em ấy nữa. Ghé đầu qua song cửa, thấy chuồng trống trơn. Nhiều chuyện nên tăng hăng giọng bắt chuyện với em gái hàng xóm, hỏi ra mới biết em gà không đeo đồng hồ đó tuổi già sức yếu nên quy tiên. Tôi - hơi bị vô duyên và lạc đề - đã pha trò nhạc thêch: "Vậy Tết này nhà em có gà cúng bàn thờ rồi ha". Em gái hàng xóm cười nụ buồn xo, nói vọng lên cửa sổ: "Cả nhà nuôi nó lâu nay nên đầu nỡ ăn anh ơ, mang ra gò đất ngay gần chân cầu chôn rồi". Xong cô bé chặt lưỡi: "Mấy nay tối trời không nghe tiếng gà, tự nhiên em bị mất ngủ, thức thao láo ngon ơ luôn".

Tôi cũng định nhao nhao bảo, ê, anh cũng nhớ tiếng gáy trật giờ trật lất của em ấy quá. Mà tự thấy bản thân giống như đang chen chân giành phần nào một nỗi buồn nhớ riêng tư thâm thĩ của mỗi ràng buộc mang tính gia quyền này. Nên đành đóng cửa rồi nằm nhớ xao xác một âm thanh lộn lạo nhưng thân quen.

Bất giác chợt nhớ ngày xưa, tầm khuya giờ này, điện thoại cũng luôn vang lên tiếng chuông báo tin nhắn. Dòng chữ "Chúc ngủ ngon" ngày nào mình cũng đọc đến thuộc lòng, nhưng không đêm nào vắng tiếng chuông với cùng nội dung ấy.

Cũng đã lâu rồi, thanh âm ảm áp và dỡ lòng đó không còn đều đặn vang lên nữa.

Như tiếng gà.

Như tiếng bất kì một thứ hữu hạn nào đó giữa cõi đời chật vật ngắn ngủi của chúng ta.

Chỉ có người ở lại là thức trắng đêm vì thiếu tiếng gà quen.

Chỉ có nỗi nhớ là còn cào gọi thức vì không được dỗ dành bằng tiếng chuông tin nhắn thân thuộc.

Tự hỏi, rốt cục cảm giác ấy có thực sự là tiếc nuối và thương tưởng? Hay chỉ bởi con người ta sống vì thói quen nên thấy cái gì không còn giữ nguyên giống trước là thấp thỏm trống trải? Vài ngày rồi thôi...

Nhưng quả tình, sống vì thói quen hay lụy tình thì các giai đoạn bước qua sau một lần mất mát đổi khác, thật sự rất thao láo trắng đêm! Và không cần bất kì thanh âm nào đánh thức, bạn cũng tự khắc thức mòn đến bình minh và tự gọi Mặt trời dậy cho riêng mình.

Nghĩ chuyện gà mà ngẫm chuyện tình...

Vì dường như trong thanh xuân của chúng ta, ai cũng từng có cho mình một người mà khi họ đưa tay nắm lấy chúng ta, mình đã tin rằng cả đời này có thể đi theo họ, nhất nhất không rời.

Và rồi chúng ta lớn lên, trải qua bao lần thân gần và lià bỏ, mới nhận ra, thứ duy nhất trong đời có thể theo mình mãi kiếp chung tình, hóa ra chỉ có chiếc bóng của chính mình mà thôi.

Chương 15: Nhân trường hợp cơn sốt sách tô màu

Có một dạo, sách tô màu dành cho người trưởng thành bỗng trở nên rất thịnh hành. Không chỉ là một trào lưu nhất thời ở Việt Nam mà ngay cả khi bước vào các hiệu sách lớn từ Paris, Amsterdam tới New York, người ta cũng thấy gian sách tô màu được trưng bày bắt mắt ngay tiền sảnh. Nguyên cớ của "cơn sốt" tô vẽ này gói gọn trong vài chữ "nhu cầu xả stress". Xã hội hiện đại với nhịp sống gấp đẫy căng thẳng đã khiến cho những kẻ lớn đầu to xác mong mỏi tìm về phương cách thư giãn dung dị nhất của tuổi thơ - là trải lòng và thả bay những bẽ tắc qua những gam màu trên giấy.

Có xả stress nhờ sách tô màu được không thì có lẽ còn tùy sự kiên nhẫn và khéo tay của mỗi người. Nhưng điều làm tôi suy nghĩ nhiều nhất khi lật giở từng trang sách tô màu với đủ hình ảnh từ đại dương đến trời rộng, từ rừng rậm đến đô thành, từ gam đỏ cam vàng đến lam chàm tím... là liệu những người trưởng thành có thấu được hết bảng màu riêng cho đời mình? Bởi chúng ta hoàn toàn có thể tô cánh chuồng hoặc nhành hoa trên giấy với đủ màu tùy thích, nhưng nếu phải chọn màu sắc cho từng cung bậc cảm xúc, thì liệu bảng palette đời mình sẽ có những màu gì?

Vậy thì bạn có thể cùng tôi chọn màu để tô cho những thứ khó định hình nhất mà đời ai cũng gặp đôi lần. Như là...

- Hạnh phúc có màu gì? -

Khi mang ý niệm này ra hỏi, tôi nhận lại rất nhiều cách nghĩ thú vị. Có người bảo, hạnh phúc có màu xanh da trời - màu của hi vọng, lạc quan và rõ ràng, cứ ngược nhìn bầu trời xanh vắt một màu, lòng ai chẳng thanh thản như vừa chạm mặt hạnh phúc. Có người lại bảo, hạnh phúc mang màu cầu vồng, hội tụ mọi cung bậc sắc thái như tình yêu phải trải qua thăng trầm cảm xúc thì mới tỏa ra được thứ tán sắc đủ màu của viên mãn. Rồi thì hạnh phúc có màu nước mắt như trong câu hát "và hạnh phúc có long lanh như màu nước mắt" hoặc hạnh phúc màu trắng ngần của tuổi trẻ... Ôi thôi đủ cả!

Riêng với tôi, hạnh phúc có màu đỏ.

Chẳng vì lý do nào rõ ràng cả. Đơn giản chỉ vì đó là màu yêu thích của

người tôi từng yêu.

Ngày xưa dầu đã nằm lại ít nhiều ở phía tít tắp sau lưng, nhưng sắc đỏ của màu áo người mặc, của khăn choàng người tặng, của từng món đồ kỉ vật chung... vẫn còn nguyên vẹn trong bảng palette đời mình. Tôi vốn dĩ từng chẳng ưa gì màu sắc ấy, nhưng từ khi quen người, mọi cử chỉ đều vô thức gắn liền với đỏ. Thậm chí khi ôm chầm lấy người trong tay, tôi có cảm giác như đang ôm trọn một "cục đỏ" vào lòng.

Tôi gọi đó là màu hạnh phúc của riêng mình. Trong suốt những năm tháng từng yêu. Và cả những ngày-không-nhau sau đó.

Đến khi bất giác một ngày nhìn lại chính mình, mới phát hiện trên người lúc nào cũng có ít nhất một thứ đồ vật dính dáng đến màu đỏ. Từ giày áo đến đồng hồ, vòng tay... rõ ràng là không nhớ nổi mình đã mua nó bao giờ, chỉ biết là trong rất nhiều buồn vui của đời, tôi vẫn chọn giữ lại những dịu dàng dành cho sắc nhớ đó.

Bởi có lẽ, cố níu lấy quá vãng từng có chung với nhau cũng là một cách để mình còn niềm vui mà sống. Và màu đỏ vẫn làm ấm lòng để tôi mơ về một hạnh phúc nào đó. Ở ngày sau.

- *Người dung có màu gì?* -

Không dễ gì để nhìn một người-từng-thương rời tay mình và mắt hút vào đám đông triệu người ngoài kia. Và càng không dễ gì gặp lại, khi từ nay, chúng ta trở thành người dung băng ngang trên đường. Mà người dung thì mang màu trong suốt. Làm sao thấy được, mong gì nhận nhau?

Biết là vẫn ở đó. Nhưng không thể chạm gần.

Biết là vẫn sống chung dưới một vòm trời, thở cùng một bầu không khí. Nhưng không thể đưa tay với tới.

Biết là còn đâu đó đôi chút tình-thương-đã-từng, dầu đã lạ xa va dửng dưng ít nhiều. Nhưng không thể đường đường chính chính mà đối diện với nhau lần nữa trong cuộc đời vốn không mấy độ lượng với cũ xưa.

Đã là trong suốt thì chỉ có thể lấy tay quơ quàng, lấy tim đa mang, lấy lòng trấn an. Chứ còn có hiện hữu nữa đâu mà mong có thể níu lại viên mãn?

- Kí ức có màu gì? -

Chắc có lẽ kí ức có màu đêm, vì cứ tới đêm là lại nhớ chuyện cũ.

Tôi tin bất kì ai từng trải qua một lần thương-không-thể-thay-thế, ắt hẳn đều có một thói quen. Là cứ về đêm, lại vô thức đọc những tin nhắn cũ. Tay lướt tìm trên điện thoại, dãy số quen, tên một người từng có thời hiện tới tấp trên màn hình cuộc gọi, tin nhắn...

Giờ thì biết bao điều muốn nói mà chẳng dám mở lời. Đến khi vun vén hết can đảm để quả quyết soạn tin thì câu chữ bất lực. Cứ đắn đo thận trọng gõ từng phím chữ trên dòng tin gửi đi, như sợ một lời vô ý. Dùng dằng mãi với lòng mới viết được vài từ chẳng rõ đầu đuôi: "Chào... Vẫn ổn chứ? Người đang làm gì?" ... Rồi lại xoa. Rồi lại thôi.

Những tin nhắn chưa gửi hầu như cứ mỗi đêm lại thêm chất chùng, nhưng cũng chẳng thoát khỏi những câu chào hỏi khách khí. Sao không thể thành lời thật lòng?

Tôi luôn tự hỏi, khi những người thương cũ gặp lại và kí ức cựa mình nhận mặt cố nhân, đâu sẽ là câu chào hỏi nghe đau lòng nhất?

Ngày xưa tôi nghĩ, chắc sẽ là những lời như "Đạo này người sống tốt chứ? hay đại loại "Cuộc sống mới rồi người có thấy vui?". Vì rõ ràng, lúc vẫn người xưa về hiện tại của họ cũng giống như tự mình leo lên vòng quay roller-coaster trong khi bản thân rất sợ độ cao vậy đó.

Nghĩa là câu trả lời của người ta dù buồn hay vui, cũng đủ làm bạn hẫng tim hết mấy nhịp. Vì thấy người cũ buồn nhiều hơn vui, mình làm sao tránh khỏi đau lòng. Còn thấy họ hạnh phúc dửng dưng thiếu mình, cũng chạnh lòng đau kém. Đẳng nào cũng đau!

Nhưng giờ tôi mới hiểu rằng, lời tổn thương nhất mà hai kẻ cố nhân có thể dành cho nhau, hóa ra lại chính là: "Tui còn thương mấy người...!"

Trời ơi, mất nhau rồi còn nói chi câu đó cho thêm muộn màng và khơi lại tro tàn của một niềm đau chưa nguôi lửa?

Ác lắm! Câu thương nhau mà thốt ra khi ấy, ác lắm nghe chưa!

Bởi lẽ, kí ức đã phủ màu đêm. Lời thương có nói cũng rơi hẫng vào cái vùng

mênh mang tối sầm của muôn màn trăng nải. Như một vì sao lạc, le lói giữa
nhá nhem. Đã là đêm thì nhất nhất lặng như tờ và im bật nỗi cô tịch. Chút
chung tình yếu ớt, làm sao thấp sáng lại không trung kí ức đã đen bạc muôn
trùng?

Chương 16: Không Tựa đề

Chúng ta cuối cùng cũng trở thành người dung, buồn-vui-thương-giận đều không dành cho nhau nữa...

Chương 17: Ở lưng chừng dừng

Kỉ niệm một năm.

Anh mua hai ly trà sữa, ít đá, bột đường, nhiều váng sữa... Đứng đợi trước cửa nhà em.

Đêm vừa nhá nhem sang.

Anh nhìn vào màn hình điện thoại. Số liên lạc rất quen. Tin nhắn viết thật dài. Rồi lại xóa. Rồi tắt ngóm trên tay.

Anh uống cạn hai ly trà sữa. Một mình.

Nhìn lại lần nữa ô cửa phòng em vẫn đang sáng đèn. Anh lẳng lặng đẩy xe ra khỏi con hẻm quen. Sợ tiếng nổ máy làm đánh động sự ngái ngủ của phố đêm. Đến khi ước chừng mình đã xa đủ em, anh mới phóng ga, lao vào màn tối hút mắt loang loáng đèn vàng.

Kỉ niệm một năm ngày hai đứa chia tay.

***

Một năm, chớp mắt rồi cũng đã qua.

Một đời, rồi cũng sẽ qua, nhanh như một lần xuôi tay nhắm mắt.

Nên là, một người dù mình yêu nhiều đến mấy, nếu không thể mang lại hạnh phúc cho người ta, thì tại sao lại dùng dằng níu cản không cho họ đi tìm một hạnh phúc thật sự thuộc về?

Đó không phải sự cao thượng. Vì tin anh đi, chẳng ai khi yêu lại đủ cao thượng nhường người mình thương đi về phía trời khác. Nhưng ít ra, nếu không thể cao thượng thì cũng nên là một người tử tế.

Tử tế để phân biệt giữa tình thương và sự chiếm giữ. Tử tế để rạch ròi giữa trân trọng quá khứ và chấp nhất níu phiền. Tử tế để bằng lòng với sự thật ở

đời, rằng, tình cảm đôi lúc không thể mang lại hạnh phúc cho cùng lúc hai người.

Và từ tế để nhận ra, điều cuối cùng chúng ta có thể làm cho nhau là chấp nhận đứng dung với những quên - nhớ của lòng mình.

Nhưng đứng dung, nói thì dễ, để làm được có thể chăng?

Anh nhớ có lần buồn đến cùng cực, đã từng khinh bạc nghĩ rằng, trong kí ức cuộc đời, chẳng thà anh đừng có em. Vậy mà chỉ cần đọc lại vài tin nhắn cũ, lục lại vài tấm ảnh xưa, trí nhớ lại cặm cụi bôi xoá những hằn học hờn trách. Tấm ảnh em cười như đang dịu dàng nhìn anh từ một quá khứ xa xưa. Ở đó, không có sự thay lòng, không có những bất đồng, không có những đêm dài im bật từ hai đứa. Ở nơi đó, trong tấm ảnh, là một miền kí ức nguyên vẹn mà không một phũ phàng bội bạc nào ở hiện tại có thể xen vào làm mòn vẹt. Ở nơi đó, tình thương của anh dành cho em là bất biến, là trường cửu, là vĩnh viễn.

Và cũng chính ở nơi đó. Là ảo tưởng. Là hoang đường.

Bởi chỉ có tấm ảnh là thứ duy nhất không hề thay đổi, trong khi mọi thứ về anh và em ở hiện tại đã hoàn toàn chẳng còn giống xưa.

Lòng đứng dung mà anh tự nhủ mình sẽ làm được, cuối cùng, cũng là một điều hoang đường và ảo tưởng vậy thôi. Bởi cho dù đứng dung đến đâu thì có một điều vẫn không thể nào tự dung trở lại như lúc đầu - khi hai đứa còn là người dung của nhau. Đó là tình xưa anh dành cho em. Đó là mặc định "người thương duy nhất" mà chúng ta từng tâm niệm không-ai-thay-thế.

Anh vẫn còn cố chấp yêu em, là vì em nhắc cho anh nhớ về một thanh xuân trong ngần và yên lành đến thế. Thứ đẹp đẽ mà anh không bao giờ có lại được lần thứ hai trong đời.

Chúng ta cuối cùng cũng trở thành người dung, buồn-vui-thương-giận đều không dành cho nhau nữa...

Chương 18: Thanh xuân ai chẳng yêu lắm

"Gom góp yêu thương quê nhà

Dâng hết cho người tình xa..."

Tự nhiên hôm nọ, anh tình cờ nghe đâu đó trong xóm vang tiếng loa cũ thủ thi bài hát này. Và nhớ em.

Xa thương, gần thường. Ai trong đời, hình như cũng đôi lần xao lòng để rồi lơ đãng với người bên cạnh, và để dành thương nhớ cho đâu đó xa xôi. "Thả mối bắt bóng" hóa ra là truyện ngụ ngôn cho cả người lớn chứ đâu riêng gì bài học vỡ lòng của trẻ con. Chợt nhớ ra, chúng ta cũng từng có khi quên mất đâu là "bóng", đâu là "cuộc sống". Đến khi đem hết chân thành kí thác cho "người-ta", mới vỡ lẽ, chỉ là ảo ảnh do ảo tưởng của mình dệt ra. "Người-ta" vẫn cứ là "người-lạ", mình có gom hết thiết tha, cũng đâu thể nào nói gần thành xa, biến đất khách thành quê nhà?

Nhưng thôi, hai chữ tuổi trẻ vốn dĩ là cái có đẹp đẽ nhất để chúng ta đổ thừa cho tất cả xúc-nổi-bạc lòng lẫn vô-cớ-kiên-tâm của một thời thương nhớ cũ. Thành ra, cứ yêu thôi, rồi xin lỗi, nếu một trong hai (hoặc thậm chí, ba hay bốn...) chúng ra sau này mới ngẫm ra, mình mắc tội với quá khứ biết chừng nào.

Có điều, nhất thời chọn sai yêu lắm, thì có thể đổ thừa cho tuổi trẻ vô tâm hồ đồ.

Nhưng một đời vẫn cứ yêu lắm, yêu lại, lại yêu lắm, thì chỉ có thể trách do bản thân chấp mê bất ngộ, đơn phương cạm nghĩ chọn cho mình tổn thương thay vì yêu thương.

***

Thanh xuân của anh - từng chút, từng chút một - đều thuộc về em...

Anh vẫn nhớ con hẻm nhỏ trên phố Swanston tối mùa xuân mưa trở trời năm ấy.

Ba con người, bước lần theo nhau trên vỉa hè đá loang đầy nước giữa cô đô Melbourne.

Anh. Em. Và anh ta.

Ba dấu chấm trên một đường thẳng. Đặt cạnh nhau chỉ có thể ghép thành dấu ba chấm lưng lơ lưng chừng...

Anh ta bước trước dẫn đường. Dáng người dong dỏng cao, che ô khuất cả ánh đèn lúc mờ lúc tỏ thành một quang sáng chệnh choạng giữa màn mưa không ngừng nặng hạt. Em líu ríu theo sau, chẳng còn rõ đâu là sợi tóc đâu là sợi mưa đang lóng ngóng rơi trên khuôn mặt thất thần đến tội nghiệp.

Còn anh, chỉ có thể đứng nhìn hai người phía sau lưng, cầm sẵn chiếc ô tựa dưới những tia sáng vàng mong vớt vát chút ấm, nhẩn nại bảo: "Một là em đi chậm lại, để anh còn kịp bước lên che mưa cho em. Hai là em phải dứt khoát chạy thật nhanh tới phía anh ấy để nép nhờ ô, chứ cứ chần chừ ở giữa, chỉ mình em là người phải dầm mưa chịu ướt"...

Tối hôm ấy, em đã chọn chiếc ô nào để an trú hoặc cam chịu ướt sũng trong đêm mềm như một cành hoa rụng, âu đã là chuyện không còn có thể thay đổi. Chỉ cần biết, đâu có sai lầm, có thứ tha, có rất nhiều lần thanh xuân lấm lem bởi những hồ đồ ấu trĩ, thì những ngày trẻ trong lành nhất đó vẫn luôn bao dung dành chỗ cho nhau trở về.

Về để nhận ra, sau tất cả tình yêu vẫn là thứ mâu thuẫn cố chấp nhất của tuổi trẻ.

Anh còn nhớ trong Thuần thoại Hy Lạp, nữ thần Tình yêu và Sắc đẹp Aphrodite đã từng nói một câu khiến cả trần thế phải chung hứng: "Hiện ta yêu thương người bao nhiêu thì ta cũng sẽ ghét hận người bấy nhiêu".

Chẳng đúng quá còn gì? Yêu và hận, thương và thù, đều chỉ cách nhau một lần ranh, mỏng hơn cả sợi tóc vương sau vai lúc em quay đi về phía khác.

Yêu cái gì, khổ vì cái đó!

Cái đạo lý đơn giản vậy, mà sao nhiều người vẫn cứ chấp nhất so đo "Một

rồi, thì chia tay đi!". Nếu tình yêu không "mắc mệ" như thế, thì làm sao chúng ta biết đâu mới thật là chân tình nhẫn nại, đâu là giả ý si mê? Và tình nào mới là kiên tâm một đời, tình nào chỉ là chóng vánh nhất thời?

Thật ra khi còn trẻ, chẳng ai chán yêu cả, người ta chỉ ngán và nản những cảm xúc đồng hành với tình yêu thôi. Như ghen chẳng hạn!

Nhưng xin nhớ cho rằng, ghen tuông là thứ cảm xúc phí phạm và thừa thãi nhất dành cho chính mình. Nếu đã thật-là-yêu thì người ấy sẽ đủ vững vàng tâm ý để khiến bạn chẳng bao giờ bất an, chẳng bao giờ phải bận lòng hoài nghi về bất kì một ai đó khác. Bởi lẽ, tình cảm không phải là chiếm hữu, mà là tự nguyện và cam tâm.

Còn kiểu tình yêu mà mỗi lần điện thoại người ấy rung lên là tim mình chùng xuống, mỗi lần người ấy không bên cạnh là lòng mình ngờ vực đủ trò, thì xin thưa, có đáng để níu giữ hay không? Một người mà ngay đến cả niềm tin bạn dành cho cũng không còn xíu nào, thì yêu làm sao được?

Nên thôi, đừng ghen để mệ mủi cho mình. Nếu là của nhau, thì người ta sẽ luôn ở lại dù cho bao khoảng trời mới đang vẫy gọi mời chào. Còn ngược lại, có ràng buộc cỡ nào mà lòng đã như điều căng gió sớm muộn cũng nghiêng đứt dây lên trời.

Khi ấy, ghen tuông cũng như một sợi dây chông chơ đã đứt, hoài công và uổng phí tâm trạng cho mình. Ghen chi nữa khi người đã không còn như trước thuở trước thương quen?

Thế nên để có người yêu coi bộ hơi khó. Vì người-để-yêu thì chắc sẽ rất nhiều, nhưng để yêu mà không để ghen thì tìm thôi chưa chắc có, mà phải đợi người đó cũng nhẫn nại tìm mình và cam tâm ở lại bên mình.

Dẫu ngoài kia, xôn xao đang rất nhiều.

Rất rất nhiều!

***

Nếu hỏi, giữa một người mà mình rất thương nhưng không thể nào giữ được - kiểu như không biết một sáng trời trong hay một chiều lộng gió nào đó, họ nhẹ lòng bỏ mình đi, biền biền như mây tan thành mưa rơi hẫng vào đất, tuyệt nhiên không dùng dằng, không trắc ẩn - và một người mà mình cảm

động nhiều hơn là yêu thương, nhưng sẽ luôn nhẫn nại chờ mình đi chung một con đường, thì mình nên chọn ai?

Thật ra, lựa chọn không nằm ở người nào mà là nằm ở chính mình cần và muốn điều gì nhất cho cuộc sống về sau. Muốn một tình yêu cuồng nhiệt mê đắm nhưng bấp bênh và bất chấp tương lai tròn méo thế nào? Hay muốn một mái ấm bình bình đạm đạm, tựa vào nhau theo kiểu tình bạn... đời, không quá thiết tha, không quá mong cầu, chỉ cần có người bên cạnh lúc tóc bạc da nhăn?

Nhưng đã gọi là LỰA CHỌN thì chắc chắn không có xíu xíu tình cảm nào trong đó, mà đơn thuần chỉ còn là bản thân cần và muốn gì cho chính mình mà thôi. Lựa chọn vốn dĩ là một hiện thân khác cho hai từ "vị kỷ". Vì tình yêu, từ trước đến nay, chưa bao giờ và sẽ không bao giờ là chuyện-có-thể-lựa-chọn.

Bởi đã gọi là "lựa chọn", ai dám chắc đâu là đúng là sai, đâu là thương phải, đâu là yêu lầm?

Chương 19: Chuyện ba người

1. Em

Em nhớ anh, là thật.

Em còn thương anh, là thật.

Nhưng em bỏ cuộc vì anh, cũng là thật.

Có lần em hỏi anh: "Anh có biết thế nào là đau lòng không?". Anh lắc đầu một mồi. Còn em, cúi mặt tự đáp lời chính mình: "Đau lòng. Là như chuyện của em và anh".

Khi tình cảm chỉ còn là một thứ mỏ neo, mà lòng người đã là con thuyền nào nức rã sóng dâng trình, chúng ta còn lựa chọn nào khác hơn ngoài bỏ cuộc? Bởi yêu một người và kiên tâm giữ lấy họ thật sự rất khó, chứ phải nhận tất cả những gì chúng ta đã từng có với nhau thì dễ đến vô cùng.

Ngày anh rời bỏ căn phòng chung của hai đứa, cũng là ngày em biết mình phải học cách từ bỏ những-điều-đã-từng. Là những ngày nửa thực nửa mơ, mở mắt dậy rồi mà cơ hồ như đang đi lạc giữa miền viễn thức.

Đến cả trời xanh mây trắng cũng phơi ra thứ tán sắc trong vắt đến hoang đường. Rốt cục chẳng biết giữa tỉnh và mê, cáo nào mới tệ hơn? Tỉnh táo tinh tường quá thì chói mắt đỏ lòng, biết đâu rước thêm huyệt bởi hiện thực phơi bày hiển nhiên. Còn chấp mê bất ngộ thì chẳng lẽ cả đời ngơ ngác ngửa mặt đối mình bằng thứ niềm tin vô vọng: Trời còn xanh. Em vẫn còn anh!

Nhưng rồi chỉ có một điều mà cả thực lẫn mơ đều giống hệt.

Là trắng tay. Hệt như mây trắng trời. Chúng ta chẳng giữ lại được gì trong tay, dù là một bàn tay từng đan lấy không rời, hay một hơi ấm vẫn vút xa xưa.

Là trắng tay. Chỉ còn chính tay mình úp vào kín mặt, tự nhủ, nhắm mắt lại thì trời vẫn cứ xanh ngoài kia thôi.

Là trắng tay. Là trắng lòng. Duy chỉ có ký ức là chẳng thể nào xóa trắng trong nhau.

Em đã thua trắng. Kể từ ngày mất anh!

2. Anh

Trời mỗi ngày vẫn cứ trở lại xanh,

nhưng thanh xuân của mỗi người

thì không đến hai lần. Em nên sống vì mình,

chứ đừng vì anh nữa. Những ngày trời xanh như hôm

nay, em nên biết thương mình mà dừng lại...

Anh mong em đừng nghĩ về tình yêu như lẽ thắng - thua thường tình. Bởi tim mình đâu phải là xúc xắc mà đem tung hê cá cược để chọn ra người được - kẻ mất. Hay cứ tin mọi bắt đầu và kết thúc trong tình cảm đều là chuyện không hề bất công với riêng ai. Chỉ là phận sự của mỗi người trong đời nhau đến một lúc nào đó, sẽ hết, và chúng ta rời đi với lòng vừa ý, như một cựu vương đã mãn nhiệm kỳ. Ngai vàng từ nay thuộc về kẻ khác, lòng người từ nay dành cho người thương tiếp sau. Cái chúng ta có thể làm là cảm ơn những ngày còn tại vị đã qua, khi "ngai vàng" trong tim người chỉ có duy nhất riêng ta. Đau có gì là thắng - thua, được - mất, vì suy cho cùng dù ai nắm giữ vương vị, điều còn lại vẫn là thái bình hưng quốc, cảm tú cơ đồ. Vậy là đủ.

Khi yêu và cả khi hết yêu, chúng ta đều là những người được nhiều nhất. Được một người thương, được một cuộc tình, được một đoạn hồi ức... và ngay đến lúc rời đi, cũng được cả một khoảng trời phía trước. Khoảng trời của tự do, của cuộc sống đúng với bản ngã trong mình. Không phải chiều theo cảm xúc của người khác, không còn nặng lòng bởi những góc khuất của thương yêu, không cần xáo động hạnh phúc tự túc của bản thân.

Từ bỏ rồi mới có được tự do. Còn hơn bên nhau mà chặt lòng gò bó, còn hơn tiếp tục mà hụt hẫng niềm tin.

Vì em có thể đặt niềm tin vào ai đó mà không nhất thiết phải yêu họ. Bởi niềm tin được xây dựng trên cơ sở của sự tín nhiệm và an tâm. Nhưng em

ngàn vạn lần không thể yêu một người mà không có niềm tin ở họ. Bởi tình cảm nghiêm nhiên phải được xây dựng trên nền tảng đầu tiên là sự tin tưởng. Đã không tin thì yêu làm sao được?

Sự thật là, em đã không còn tin anh.

Dẫu tình yêu có lớn đến đâu, có còn cào trâm bề bõ nổi, có xốn xang trước lũ thác ghềnh... nhưng không tin tưởng nhau thì chẳng còn đường cứu vãn. Chỉ có những người bình thân ở cạnh nhau, tay đặt vào tay, niềm tin đặt vào niềm tin, mới mong được lâu dài.

3. Người ấy

Điều đáng sợ nhất của tình yêu

không phải là có người thứ 3 đến sau

chen vào, mà là khi hai người trong cuộc

đã thôi không còn sợ mất nhau.

Tôi luôn tự hỏi tại sao lại tồn tại quan niệm "trước - sau", "cũ - mới" trong chuyện tình cảm. Yêu thương làm gì có chuyện cũ - mới, làm gì đong đếm bằng trước - sau?

Tôi không giành giật hạnh phúc của ai. Anh và tôi, đến với nhau bằng lòng tự nguyện, dù khi bắt đầu cũng đôi lần tự hỏi, nói yêu lúc này có đường đột quá không? Hai con người vừa bước qua những đắng đót nhất của thanh xuân mình, gặp được nhau, như con tàu lạc hướng gãy buồm vừa tìm thấy bến bờ để cập cang buông neo.

Đôi lần tôi nghĩ, và anh cũng nghĩ, cuộc tình cũ dù buông, cũng đâu đáng để bị rũ bỏ nhanh. Nhưng đâu thể bắt công với lòng mình khi nó đang nhen nhúm bình mình. Khi hiện tại không ngừng gieo vào tim ám áp. Và thứ niềm tin cứ ngỡ đã cạn ráo sau thất vọng của tình xưa chua chát, bỗng trở mình thức dậy, xao xác như ban mai.

Và chúng ta lại yêu. Cùng nhau.

Nhưng tại sao, quá khứ vẫn cứ là thứ không thể thay thế?

Cái tôi thua chỉ là tháng năm cô ấy bên cạnh anh. Cái tôi thiếu chỉ là kỉ niệm mà cô ấy có sẵn với anh. Không phải tự ti, chỉ là cho dù tôi có cố gắng đi cùng anh thêm bao nhiêu năm tháng, vun đắp thêm bao nhiêu kỉ niệm, thì vốn dĩ tôi cũng đã bị cô ta "dẫn trước" sẵn rồi. Cái khoảng cách đó, được đo đạc bằng hồi ức, được phân định bằng chữ "nghĩa" - chứ không phải chữ "tình".

Rốt cục là tôi đang cố gắng vì điều gì cơ chứ?

Dĩ nhiên tôi biết tình yêu ngàn vạn lần không phải là sự tranh giành, mà là sự cố gắng. Tranh giành chưa chắc khiến cho bản thân toại nguyện lâu dài, nhưng cố gắng thì ắt hẳn không bao giờ khiến mình phải hối hận về sau. Vì đến cuối cùng, quan trọng nhất là bản thân có thể bình thản nhìn lại để tự nhủ: "Ít ra mình đã từng thử và cố hết sức. Vậy là đủ!".

Dĩ nhiên tôi cũng biết, chẳng ai nên ghen với một ảo ảnh ngày cũ. Nhưng ít ra, nếu chen giữa tình cảm chúng tôi là một người thứ 3 hữu hình ở hiện tại, tôi còn biết bản thân đang so bì với ai. Còn bây giờ, cái tôi đang chống lại là một tượng tượng trong kí ức, là một thành trì trong lòng anh - những thứ vô hình, vô ảnh mà chỉ riêng anh thấy được là hiểu được sự bền chặt khắc sâu tâm khảm thế nào.

Bắt tôi đấu lại một cái bóng không có thật. Thắng làm sao nổi đây?

Chương 20: Yêu một bản sao

Thú thật đi!

Trải qua bao nhiêu lần yêu thì chúng ta đều chỉ đang yêu đi yêu lại cùng một kiểu người. Nghĩa là, cái bóng hình xa xưa của người ta từng thương nhất đó, luôn thấp thoáng đâu đó trong những "bản sao" tình yêu sau này. Dù vô tình hay hữu ý.

Cho đến một ngày đứa bạn thân buộc miệng: "Ê, người yêu mới của mày có nét giống bồ cũ quá ha!".

Lúc ấy bạn mới giật đینگ mình.

Nhưng xin đừng cảm thấy chùng lòng hay mảy may mặc cảm tội lỗi, bởi quyết định của con tim thì không cần hỏi xin ý kiến của lý trí. Lúc bạn quyết định yêu những người mới sau này, trong suy nghĩ của bạn chưa hề mừng tượng đến sự giống nhau hay liên quan gì giữa mới - cũ, trước - sau.

Chỉ là "nguyên bản" xa xưa đã khắc sâu vào tâm trí, như một kiểu thói quen đi xe phải đeo khẩu trang hay ngủ nướng cuối tuần vậy đó. Nên thành ra những lần yêu sau này đều chỉ là những bản photocopy na ná giống "nguyên bản" thôi.

Quả tình, "nguyên bản" luôn có một quyền năng trong lòng bạn. Dù muốn dù không, bạn không thể cự tuyệt được những ám ảnh mơ hồ mà người cũ để lại. Chỉ là đôi lúc vì dỗi hờn với quá khứ mà bạn cố mặc nhiên cho rằng, tôi chẳng còn yêu em đâu, tôi chẳng nhớ gì em đâu... nhưng thực chất lúc ấy, tôi lại đang đi yêu một bóng hình giống hệt em!

Bởi hồi ức là thứ mười phần thì hết chín phần toàn chuyện đau lòng, nhưng người ta vẫn luôn nhớ về một phần ngọt ngào đáng vui ít ỏi còn lại. Con người ta ngộ vậy đó... Chấp mê bất ngộ thì giỏi, chứ còn tỉnh ngộ thì mãi vẫn cứ là chuyện mê mờ! Thành ra cứ lừng khừng giữa lối về ngày cũ, đi tiếp thì chẳng đành lòng, mà ở lại thì cũng hoài công. Trở lại với người xưa là điều bất khả, còn đi bước nữa với người sau thì không tránh khỏi "yêu một bản sao".

Người ta hay trách cứ những kẻ nặng lòng với quá khứ, rằng sao cứ quay

nhìn lại phía sau lưng? Nhìn lại làm gì để rồi so đo cũ - mới? Nhìn lại làm gì để ám thị mãi một bóng hình, rồi xáo tung hiện tại đi tìm một người hao hao giống xưa?

Nhìn lại làm gì?

Hay vì đơn giản là chưa từng bước qua?

Hay vì đơn giản là chưa từng quên được?

Thế nên tình cảm là thứ duy nhất ở đời không bao giờ nên rạch ròi, bởi khi đó người thiết thời chỉ duy nhất có bản thân bạn.

Yêu, hoàn toàn không phải chuyện bạn cho 1 là phải nhận lại 1. Đây rầy người ngoài kia cho 10, cho 100 mà vẫn nhận lại trắng tay, trong khi có những người chẳng cần cho gì vẫn nhận lại đủ đầy.

Không phải bắt công, càng không là mù quáng. Đơn giản chỉ là chuyện ái tình nhân sinh vốn dĩ không thể so đo như thế gian thường tình. Bạn là bản sao của ai, hay ai đang là bản sao của bạn. Yêu hay không yêu. Được yêu hay không được yêu. Cuối cùng cũng giống chuyện chúng ta bước vào nhà gương, bốn bề là những phản chiếu giống hệt. Chỉ có chính chúng ta mới biết đâu là thật giả, đâu là sao chép. Chỉ có chính chúng ta. Vâng, chính chúng ta chứ không là ai khác, mới biết cuối cùng đâu là giả ý, đâu là chân tình.

Tội cho những "bản sao" một, thì tội cho những người phải đi "yêu bản sao" tới mười. Bởi lẽ họ chưa từng rời chân được vững lầy quá khứ và lòng chưa bao giờ thoát ly khỏi ám ảnh tình xưa. Không thể chạm gần một nguyên bản, mà phải đi ôm ấp một phản chiếu tạm bợ trong gương. Đó mới thật là đỉnh điểm đáng thương nhất của một kẻ chưa bao giờ thoát khỏi nỗi cô đơn tự tạo của chính mình.

Chương 21: Những lỗi làm tình khôi

Khi bạn đủ lớn, chín chắn và trải qua quá nhiều chuyện đã - từng, bạn chỉ ít sẽ thấy hối hận vài chuyện cũ đã xảy ra. Nhưng có một chuyện không bao giờ bạn hối tiếc, đó chính là tuổi thanh xuân của mình.

Em vẫn nhớ đó là sinh nhật tuổi 25 lưng chừng của thanh xuân. Em và anh. Một môi quan hệ lưng chừng. Ban công quán Nhật có những tán lá xanh uốn cong ở lưng chừng cửa sổ, thỉnh thoảng cọ vào khuỷu tay em đặt lưng chừng giữa bàn với tới tay anh. Anh ngồi đối diện, nhìn em, cầm ly vang trắng thơm nồng mùi - của - tuổi - trẻ, và nhấp ly lưng chừng. Mà có lẽ cũng nhờ anh uống không cạn nên mới đủ tỉnh táo chở em về nhà - lúc đó đã say đến mê màng vì không ngừng nốc rượu. Anh không cản em uống, vì biết cũng chẳng được. Chỉ mãi tới khi em gục hẳn trên bàn, anh mới lẳng lẳng nhờ cậu phục vụ pha ly chanh nóng cho em giải rượu để đủ thăng bằng ngồi lên xe và ôm chầm lấy anh suốt đoạn đường về.

Anh dìu em lên phòng, đắp chăn, nói câu "Happy Birthday" có phần trễ nải vì đã quá 12 giờ khuya. Lóng ngóng vài giây, anh quay ra cửa... Xong lại trở vào. Đặt nụ hôn vội lên môi em. Anh dặn em ngủ ngon. Và bước khỏi phòng. Nụ hôn của anh đánh thức em khỏi cơn say này, nhưng lại lạc vào cơn say khác. Tiếng bước chân anh trên cầu thang như những mũi đinh đóng vào tim em đau điếng.

Em bật dậy trong cơn choáng váng. Chạy theo anh. Ôm anh từ phía sau. Những ngón tay nhỏ nhắn đan lấy nhau, vòng giữ chặt anh. Em nói trong đút quăng: "Anh đừng đi, có được không?".

Một khoảnh khắc dài như luân hồi. Trôi qua hai đứa. Anh nhỏ nhẹ bảo: "Em lên phòng ngủ đi. Trễ rồi. Anh phải về". Nói đoạn, anh đưa tay áp lên đôi tay em đang đan vào nhau từng ngón để ôm giữ anh. Từng chút một, từ tốn, anh gỡ từng ngón tay của em ra.

Một ngón tay. Là không giữ được.

Hai ngón tay. Là không thuộc về.

Ba ngón tay. Là không còn nữa.

Bốn ngón tay. Là phải từ bỏ.

Năm ngón tay. Là phải người dung.

Và rời tay. Và đi.

Em quy xuống nền nhà chổng chơ. Trống hoác như lòng mình.

Anh khuất khỏi căn phòng. Tan vào đêm như một cơn gió.

Chỉ duy có một điều em không biết rõ. Là đêm đó anh cũng không về nhà.

Anh ngồi bệt dưới chân tượng Đức Mẹ, nhìn sang phía Nhà thờ Đức Bà, trấn an lòng mình bằng bình yên gần Chúa. Ánh sáng vàng của đèn đường ám lên tường gạch cũ của nhà thờ trông buồn hiu hắt, soi bóng anh một mình lung lay giữa đêm chưa biết chọn nẻo về nào là đúng. Chợt nhớ đến lời răn trong kinh Tân Ước: *"Tình yêu thương chẳng hề hư mất bao giờ"*.

Chúng ta phải tin là thế, nhé em. Bởi đã từng thương, thì dù đi hay ở, cũng không bao giờ đánh đổ được một thứ cùng chung nặng tình. Anh không thể đường đường chính chính yêu em bằng trọn vẹn lòng mình, nhưng không có nghĩa là tình thương trong anh dành cho em là khinh bạc, là khuyêt hao. Cũng như lời trong kinh Chúa, tình yêu thương vẫn sẽ nhẫn nại ở nguyên đó - không vì ai đổi thay mà bỏ mặc, không vì ai rời tay mà lạnh lòng.

Dẫu cho tình thương không đồng nghĩa với sở hữu, không đánh đồng với san sẻ, thì trong một phần tuổi trẻ của mình, đã từng có một phút nào xúc nối thương nhau. Một tình thương ít nhiều lỗi lầm nhưng sẽ chẳng thể hư hao - vì đó là một lỗi lầm mà chúng ta tình nguyện được sai, vì đó là một tình thương mà chúng cam tâm bất hối.

Vài tuần sau đó, anh lên đường xa xứ. Em không là người đưa tiễn. Và anh cũng đã có sẵn bạn đồng hành tay trong tay. Mối quan hệ lưng chừng của chúng ta kết thúc khi máy bay đưa anh lên lưng chừng mây trời.

Nhiều năm về sau, nhớ lại một thời tuổi trẻ, em vẫn nghĩ mình sẽ chẳng thể yêu một ai khác nhiều hơn anh, chẳng thể buồn một ai khác nhiều hơn anh, chẳng thể đại vì ai khác nhiều hơn anh. Anh vẫn là một lỗi lầm mê muội nhất - nhưng cũng tinh khôi nhất - của thanh xuân em rùng bước qua.

Tuổi trẻ giống như một con đò giữa dòng lúc triều dâng nước lũ. Cuốn phăng tất cả bằng hết sự nông nổi lẫn nông cạn của bọn trẻ người non dạ. Nhưng rồi chúng ta, sau tất cả chòng chành chìm nổi, cũng đều sẽ đến lúc lên tới bờ. Con đò cập bến, phơi mình trên triền cát bình yên. Lũ trẻ năm xưa bước chân vững chãi, rẽ muôn nghìn hướng, hạnh phúc chờ phía trước mỗi con đường, hai bên là hoa nở bình thản, trên đầu là màu trời thanh tân.

Chỉ mong sau này, khi nhớ và nhắc về thanh xuân đã từng có cùng nhau, chúng ta không bao giờ phải dùng đến hai chữ "hối hận".

Chương 22: Người dung vĩnh viễn

Chúng ta đã bắt đầu như thế. Và kết thúc cũng như thế. Đều bằng một danh phận - người dung.

Mọi khởi đầu đều mang mầm mống chấm dứt, nên lâu dần chúng ta đều đã quen với sự đưa tiễn như một lẽ tất yếu thường nhật. Bình thản đón nhận đến - đi - được - mất, vì hiểu bình minh nào rồi cũng trả giá bằng đêm tối, và nắng ngời sẽ đến lúc hứng chịu mưa tuôn. Nhưng lòng người xoay chiều từ yêu thương thành bạc bẽo, thì dù cho có lường trước được, cũng đâu thể tránh khỏi cho bản thân cảm giác đoạn trường.

Người mình từng thương như máu thịt, từng mơ chung về một gia đình, nay quay lưng đã thành bờ vai của ai khác, thành tổ ấm của người ta. Người mình từng gọi bằng hai tiếng "người thương" ngỡ sẽ đi cùng đến chung thân cuộc đời, giờ hát đổ những kỉ niệm như tiện tay gạt nước sau hè. Từ người thương thiết nhất trở thành người dung nước lã, đôi lúc chỉ cần một cái hát tay nhẹ hẫng vậy thôi. Và sự kết thúc chỉ chực chờ có thể, để phẳng phẳng như thủy triều tràn trên bờ bãi kỉ niệm, cuốn đi hết những cạn cọt lạt nhách của "nước lã", của "người dung". Rồi gom nước đổ về biển cả. Để mặc bờ cát tro mình chông chơ như chưa hề có một dấu chân nào bước qua, một dấu tay nào níu lại. Là trống trơn. Là trút bỏ. Là chìm dần vào những quên lãng của nhau. Là khoác lên mình nhưng danh xưng xa lạ.

Là người dung. Vĩnh - viễn - người - dung.

Người dung nghĩa là không còn yêu thương, chẳng buồn trách cứ. Bởi vì thời thanh xuân ấy dù trong trẻo đến mấy cũng đã không thể quay lại. "Phá kính trùng viên" âu chỉ là chuyện hoang đường, chứ đời người có mấy lần tấm gương tuổi trẻ đủ bao dung để mong có chuyện vỡ xong lại lành. Nghĩ về người, như đang soi vào những hoen ố nứt rạn trên tấm gương chuyện cũ. Đáng ra phải nhớ về chuyện vui, nhưng mờ cảm rồi. Đáng ra phải thương về ngọt ngào cùng chung đã có, nhưng vỡ vụn rồi. Thật xin lỗi, những thâm tình ấy, tôi không thể ép uổng lòng mình được nữa.

Bởi vì người biết không, nỗi cô đơn thường trực dạy chúng ta hiểu ra nhiều điều về thân phận, về sự trưởng thành, về con đường độc hành phía trước. Nhưng trên hết nỗi cô đơn dạy tôi biết rằng, mọi quan tâm thương nhớ của người từ lâu đã không còn dành cho tôi.

Người biết không, chờ đợi đến bao lâu không quan trọng, chỉ sợ rằng mình đã đợi nhầm người. Khi đó, duy nhất cũng bằng không, thương nhất cũng thành vô nghĩa.

Người biết không, có những tình cảm tưởng rằng vĩnh viễn bất biến, rằng đối phương là người - duy - nhất không thể thay khác. Rồi thời gian ám bụi lên mọi thương nhớ thường tình, che mờ kí ức khiến người ta quên mất mình đã từng có thời yêu ai đó rất thật lòng.

Người biết không, hay giả vờ không biết?

Yêu thương ai, rời bỏ ai, hy sinh vì ai, tàn nhẫn với ai... Hạnh phúc đâu chỉ có một hình dung, mà trăm nghìn cung bậc. Là nước mắt, mà cũng chính là nụ cười. Thời gian trôi đi, những ái ân Ohuj bạc sẽ đến lúc không còn ai nhớ nữa.

Nước mắt tôi, đã không còn dành cho người.

Chương 23: Tình cảm cũng là một kiếp nạn

Trong kinh Phật có một từ rất hay để chỉ về sự mê mờ trong suy nghĩ của chúng ta - là từ "chấp niệm". Vì Phật giáo quan niệm "nhân sinh như mộng" nên trong cõi đời như giấc mơ mỏng này, thì "chấp niệm" là một kiểu mơ tưởng, si mê đến cố chấp. Còn tâm lý học phương Tây gọi đây là "bóng ma tâm lý" của mỗi người - một rào cản suy nghĩ mà chúng ta luôn bị ám ảnh, đè nặng.

Nói một cách đơn giản, chữ "chấp niệm" được dịch sang tiếng Anh là "stubbornness" - nghĩa là sự cứng đầu.

Và bởi vì là cứng đầu, nên những ai càng cố chấp tin tưởng vào suy nghĩ lẫn suy diễn của bản thân, thì họ lại càng dễ rơi vào chấp nhất sân si.

Chấp niệm tình cảm cũng từ đó mà thành.

Đôi lúc cứ ngỡ rằng được yêu, rốt cục chỉ là tự mình đeo mang. Đôi lúc cứ ngỡ mình đã từ bỏ, rốt cục chỉ là đang chối từ sự thật. Tình cảm là chuyện càng nhìn thấu rõ thì lại càng khiến bản thân đau lòng. Chính vì đau lòng, nên mới tìm cách né tránh, tự vin vào những nguyên cớ vô thưởng vô phạt để trấn an lòng mình nghĩ khác. Cuối cùng, bản thân cứ khăng khăng lạc giữa mê mờ của những ảo tưởng yêu thương. Tự mình dùng dằng. Tự mình cố gắng. Trong khi người ta đã bỏ đi chẳng đoái hoài hay màng tới chuyện cũ duyên xưa.

Ngày xưa vì cố chấp nên cứ nghĩ, nếu mà cảm thấy đau lòng quá thì đợi mai hẵng nói chia tay. Dây dưa được lúc nào thì dây dưa. Trì hoãn đến khi nào thì trì hoãn. Có điều, tình ngộ rồi mới biết, thời khắc định đoạt cho một cuộc chia xa không phải là do mình tự quyết, càng không phải được tính từ lúc một trong hai buông lời chia tay. Chia tay đã chính thức bắt đầu kể từ khi người trong cuộc xem nhau như một gánh nặng, như một chấp niệm trong lòng cần phải gột bỏ.

Nhưng dễ gì để một người thấy được chấp niệm trong lòng mình. Vì bản ngã sẽ luôn tự cho mình đúng, và nhất là người ta chỉ tin những gì mà họ - muốn - tin.

Tự dung nhớ trong *Tây Du Ký*, Ngô Thừa Ân đã dụ ngôn về sự cố chấp của lòng người qua đoạn "Ba lần đánh Bạch Cốt Tinh". Câu chuyện mâu thuẫn giữa hai thầy trò Tôn Ngộ Không và Đường Tam Tạng khi một người cứ đánh giết thẳng tay, một người ra sức ngăn cản, đã gói ghém đầy đủ thông điệp: Mỗi lòng người một lý lẽ cố chấp, mỗi mắt người có cách nhìn khác nhau. Không phải vì Tề Thiên Đại Thánh có Hỏa Nhãn Kim Tinh nên nhìn thấy rõ chân tướng Bạch Cốt Tinh giả dạng, còn Đường Huyền Trang là người trần mắt thịt nên dễ dàng bị che mờ không phân biệt được yêu ma hay chúng sinh. Mà ngược lại, bản thân hai thầy trò đều có những chấp niệm chưa thể sáng tỏ, cho nên phải trải qua kiếp nạn "ba lần đánh Bạch Cốt Tinh giả dạng người thường" để làm rõ lòng, sạch tâm. Chúng ta chỉ có thể làm đúng khi đã sai đủ, cũng như chỉ có thể sáng mắt tỏ dạ khi đi đến tận cùng sự cố chấp của mình.

Giống như chuyện anh và em. Cũng là một thứ kiếp nạn. Cũng là một dạng chấp niệm.

Nhưng dẫu vậy, anh tin vào nợ duyên nhân quả, nên sẽ chấp nhận trả đầy đủ kiếp nạn, như Đường Tam Tạng trên đường sang Tây Trúc thỉnh kinh. Để được trải qua chín lần chín tám mươi một kiếp nạn. Để được yêu đi yêu lại thêm em tám mươi một lần.

Và cũng để trả đủ nợ nần tiền kiếp đã gây ra, lấy buồn đau làm lời, lấy tuyệt vọng làm lãi, mong không còn thiếu lại em chút gì. Vì nếu còn có kiếp sau, anh sẽ được đường đường chính chính yêu em - yêu như đúng nghĩa tình yêu, chứ không phải trả nợ trả nần, bù trừ tai kiếp.

Lúc còn mù quáng, cứ nghĩ rằng đó là tình yêu. Đến khi tỉnh ngộ, mới biết thực chất chỉ là kiếp nạn.

Yêu em, xem như là kiếp nạn của đời anh.

Chương 24: Vì không có, nên luôn còn

Từ trước đến giờ tôi vẫn không thể hiểu nổi cái thứ tình yêu cao thượng theo kiểu "Hạnh phúc là buông tay để người mình yêu được tự do bên người họ thực sự thuộc về". Ủa, hạnh phúc gì kỳ khôi vậy? Người mình yêu mà không hạnh phúc bên mình thì nhắm còn ai có thể làm họ hạnh phúc hơn? Ngoại trừ mình ra thì họ đi yêu ai cũng là sai tét bét, sai từa lưa, sai hết thuốc chữa!

Hôm nọ, cậu em nhạc sĩ gửi demo bài hát mới, bảo "viết riêng tặng anh", trong đó có câu "Anh sẽ chọn về mình xót xa để em có người ta...".

Tôi mới lắc đầu, không đâu, anh không phải kiểu người đủ thánh thiện thiên thần mà đóng vai cao thượng nhường nhịn cam chịu nọ kia. Tự tay dâng tình mình cho một yêu thương khác là chuyện ngu xuẩn nhất của con người.

Tôi đã luôn nghĩ, một cách ít kỹ, như vậy. Cho đến khi...

Mãi tới hôm nay, xem một Ohim hoạt hình cho con nít thì thẳng người lớn trong tôi mới tỉnh ngộ. Và nhận ra bản thân mới chính là người đã sai, khi khur khur buộc ràng hai chữ "tình yêu" với "sở hữu".

Phim *The Good Dinosaur* của Disney như một bàn tay xoa đầu nhẹ nhàng và hiền lành dạy cho trẻ nhỏ ban sơ, lẫn người lớn cố chấp như tôi, rằng: Hạnh phúc không phải là nhất nhất không rời, mà là bình thản nhìn thấy người được hạnh phúc nhất - ở bất kỳ nơi nào, bên bất kỳ ai khác.

Vì bạn biết đó, sở hữu sẽ không bền lâu. Và tình cảm sẽ chỉ còn là sự cam chịu nếu chúng ta cứ cưỡng cầu giam lỏng người ấy trong cái lồng kín bưng nhân danh "người thương". Yêu càng lâu, tình càng sâu thì con người ta càng có xu hướng kiểm soát, chiếm giữ và lấn lướt luôn cả vào cuộc sống của đối phương. Đến khi người kia quá ngột ngạt và cảm thấy không còn khoảng trời riêng, tự khắc họ sẽ muốn tự do. Sự buông tay khi ấy sẽ đến nhanh không ngờ và tất yếu sẽ có một người đau lòng để nhường cho người còn lại thanh thản.

Đoạn kết của *The Good Dinosaur* lấy nước mắt của hầu hết khán giả trưởng thành có lẽ cũng bởi khoảnh khắc hai nhân vật chính chia tay nhau. Biết nơi

đâu mới thật là nhà để người kia trở về, biết nơi đâu mới thật là bình yên để người kia nương tựa, biết nơi đâu mới thật là một đời một kiếp chứ không phải là tạm bợ nhất thời.

Nên là, mình phải rời đi.

Rời đi trong tâm thế hoàn toàn hạnh phúc và chúc phúc cho người mình thương quý. Bởi khi tình cảm đã đủ đầy, chúng ta sẽ thấu được rõ ràng cái gọi là "càng giữ chặt càng sợ mất, còn không giữ gì thì mới là không mất đi".

Người ta vì có nên mới sợ không còn, vì yêu nên mới sợ hết yêu, vì sở hữu nên mới sợ mất mát. Còn chúng ta, vì không - có nhau nên vẫn luôn còn nhau trong thương nhớ, vì không - có yêu nên chẳng sợ danh phận ràng buộc làm khổ người kia, vì không - sở - hữu nên đời này kiếp này sẽ mãi nhẹ lòng nhìn nhau không chút so đo thiệt hơn ghen hờn.

Dĩ nhiên, chẳng ai muốn tình yêu của mình phải lâm vào cảnh nhường đường nhau đi. Nhưng quả thật nếu mọi sự cố gắng của cả hai đều đã bất thành, thì phải chăng mình nên tự nhìn lại bản thân có đủ tốt cho người mình yêu? Đừng nhầm lẫn giữa tình yêu và sự cam chịu. Chịu thương chịu khó chịu đựng vì một người không còn cảm thấy dễ chịu khi bên mình, rốt cục chỉ là tự mình chịu khổ chuốc đau.

Vậy thì tại sao không thử từ bỏ thứ hạnh phúc tù mù này và buông tay cho nhau đi tìm một ban mai khác? Biết đâu, khi không còn nắm giữ khư khư, không mong cầu chiếm hữu, thì ở phía không nhau, chúng ta mới biết thực sự yêu một người là như thế nào. Dù chỉ là biết đâu. Nhưng còn hơn cả đời mù quáng trời buộc và không hề hay biết ngoài kia, tình yêu vốn dĩ là để bình an bên nhau, chứ không phải là làm khổ nhau như chúng ta thế này.

Mà tách kỳ! Đi coi phim hoạt hình trẻ thơ nhưng đầu óc cứ nghĩ chuyện đâu đâu của tuổi già đời.

Thôi thì tự nhủ, không mong sở hữu, mới được bền lâu. Chuyện phim hay chuyện tình, cuối cùng cũng chỉ là một cách trấn an lòng mình, bớt cố chấp, bớt cứng đầu, để yêu thương tự vẽ đường do chính nó muốn nhất. Còn bản thân, cứ bình thản đón nhận dù là đến - đi, thương - lạ, thân - xa, không - có.

Và quan trọng nhất, để đừng hoài công bận lòng với câu hỏi muôn thuở: Tại mình có thương nhau không? Có hay không?

Chương 25: Bối quên nhau chưa bao giờ là điều dễ dàng

Chúng tôi quyết định không yêu nhau nữa.

Chợ hoa Hồ Thị Kì 1 giờ sáng. Những xe hàng đầu tiên trong ngày chở hoa tươi còn thơm lừng mùi nhựa cây vừa cắt, mùi đất vùn phố núi, mùi tươi rói của đời thảo mộc vừa bị bứng đi khỏi nơi nương náu đầu đời... Anh chở em đi ngang những hàng hoa còn ngái ngủ, hỏi băng quơ: "Hôm nay sẽ là Cúc Mặt trời hay uất kim cương?".

Em im lặng. Như bao lần im lặng của mối quan hệ đang níu tay dùng dằng chưa nở bung nhưng cũng không còn đủ nhẫn nại để nắm giữ lâu dài. Rồi bỗng một tích tắc rất khẽ, em ngồi nhích lại gần anh trên yên xe, xóa tan cái khoảng cách thỉnh thoảng chông chênh giữa hai đứa. Em vòng tay ôm anh từ sau, nói mơ màng nhưng từng chữ dứt khoát: "Em tìm hoa thực được".

Thế là chúng tôi mua hoa thực được. Những bông hoa như ngôi sao trăm cánh lan tỏa màu trắng hồng xen lẫn trên tay em. Từng cánh nhỏ li ti nép vào nhau như chẳng nở chia rời. Em ngồi sau ôm hoa trong lòng tay. Gió đêm thổi bay những lọn tóc lẫn cùng đôi cánh hoa rơi thi thoảng bay tạt. Em bảo: "Thực được còn có một tên khác nữa là hoa Trương Ly. Đẹp, mà nghe buồn quá anh!".

Thế là đến lượt anh im lặng. Em đã không còn ngồi sát lại gần như khi nãy. Đôi tay cũng ôm giữ bó hoa trong lòng, chứ chẳng còn vòng lấy ôm anh. Thở dài, tự thấy mình đã không còn đủ sức lực và cố gắng, anh hỏi lần sau cùng: "Có những chia ly vốn dĩ đẹp lòng cho cả hai đứa, đúng không em?".

Thế là chúng tôi quyết định không - yêu - nhau - nữa.

Thế là chia tay.

...

Ai rồi cũng phải trải qua đôi lần thấy bản thân trở ra bất lực trước những lựa chọn đã không còn có thể cứu vãn. Cố gắng đến một lúc không còn có thể cố gắng được nữa. Dùng dằng đến một lúc không còn có thể dùng dằng được

nữa. Thì buông. Tình cảm rốt cục chỉ là chuyện "được" hay "không". Biết yêu không? Biết giữ không? Và cuối cùng, là có biết chia tay không?

Chẳng phải dễ dàng như người ta hay nghĩ về chia ly lúc đã cạn lòng. Nhẹ nhàng hay không chỉ có người trong cuộc hiểu rõ nhất. Không là biển, sao biết lòng biển nông hay sâu? Chỉ nhớ là ngay cả khi quay lưng đi về hai khung trời khác hướng, đến cả nước cũng không còn đủ sức để nhỏ xuống. Đau lòng nhất của quên bỏ chính là như vậy đó.

Và đêm trắng, là khi những hẹn hò và tương phùng đã qua đi.

Rồi sẽ đến khi, chuyện xưa như một đứa trẻ quấy khóc, cứ giữa đêm khó dỗ giấc là quấy đạp ré lên. Bản thân đã rất dở trong việc ru ngủ và chăm đứa con mang tên Kỷ niệm, vậy mà những điều thân thuộc bên cạnh cứ vô tình nhắc nhớ, như thể làm náo động đánh thức con trẻ càng khóc quấy hơn. Trong khi người dut nhất có thể dỗ giấc bé lại đi mất chẳng thiết trở về. Thương thân một, thương cho con nhỏ khóc nấc giữa đêm đến mười. Mà trí nhớ vẫn chưa chịu ngủ quên thì đứa trẻ mang tên Kỷ niệm làm sao có thể say giấc?

Thật ra, chúng ta chẳng thể quên gì cả!

Ngay đến các nhà khoa học còn nghiên cứu thấy rằng, bộ não không bao giờ quên được. Dù chúng ta đang trí, dù cố tình không khơi lại, thì ký ức luôn có những chỉ dấu bằng tiềm thức để nhắc nhớ, mỗi lần có một xao động liên tưởng nhỏ nhất về cũ xưa.

Quên là một thứ ảo tưởng mà những người trẻ hết yêu đều nghĩ rằng mình sẽ làm được. Nhưng rồi cubgx hoài công. Nhưng rồi cũng bỏ cuộc.

Chúng ta chẳng bao giờ quên được, chỉ là đến một lúc nào đó, nghĩ về nhau, nhắc đến nhau, không còn gợn chút xao lòng hau bão nổi. Bởi có những chuyện không thể quên, chỉ có thể quen với việc không - còn - nữa.

Quên một người rất khó

Phải đâu như chuyện đùa?

Nên em yêu rồi nhớ

Đừng để thành "người xưa"...

